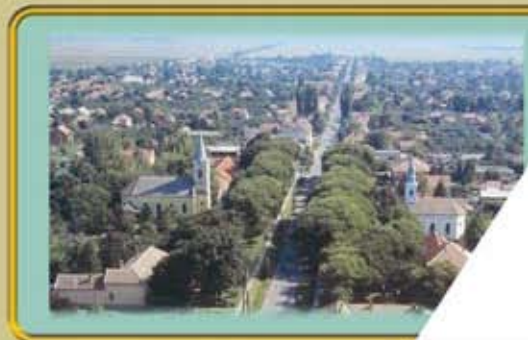

Ára: 230.-Ft

RÁKÓCZI Lapja

Rákóczifalviak Lapja

2008. Hatodik szám

Gratias

Borító: Papp Imre

Aranymise

A megérintett lelkek

1958. júniusában egy ifjú pap tartotta első miséjét a nagykőrösi templomban. És most, 2008. június 14-én, e jeles napon virággal díszített pad-sorok között érkezett meg aranymiséjére Téglás Pál nyugdíjas plébános az általa olyan jól ismert és szeretett Rákóczifalvi Katolikus templomba.

A látvány felemelő volt. A pad-sorok zsúfolásig megteltek várakozó tekintetű hívőkkel (többségében korábbi szolgálati helyeiről), rokonokkal, ismerősökkel és barátokkal (bízva sorolom sokad magunkat barátai közé, hiszen az atya nagyon jó viszonyban volt velünk, a hajdani Tárogató szerkesztőivel).

A plébánosunk arcán látszott a betegsége súlya és az elmúlt napok aggóató várakozásának nyomai. Percek múlásával a szürke arc kipirult, az igaz hitéből erőt merített EMBER most kiteljesedett, csodálatos misét mutatott be ifjú segítőivel együtt. Mondom ezt azért, mert engem is megérintett minden szó, minden gondolat, a szívemig hatolt és tisztította lelkemet.

Napok teltevel jó volt látni, hogy a hosszú és fárasztó ünnepi mise után Téglás atya szinte kivirult, és eltűnt hónapok óta tartó letargiája.

Kívánom Neki, hogy még nagyon sokáig tudjon az otthon lakóinak, de a rákóczifalviaknak is vigaszt nyújtani miséivel.

A szerkesztőség nevében köszönöm az együtt töltött éveket és jó egészséget kívánok kedves Pál atya!

Pappné Benson Mária

ARANYMISE

Aranymise

„Csak a június tizennegyedikét éljem meg!” hagyta el Pál atya remegő ajkait a fohász, miközben mindketten ültünk az ágy szélén. Ő aggódva tervezte a „nagy napot”, én bámultam az otthonlakó „otthonpolcait”. Felszakított kecszes zacskók között fonnyadó narancs, papirzsebkendő, és egy-két jelentéktelen apróság, a monotonon úszó napjai kellékei. Szememmel tovább kutakodtam, de alig-alig találtam személyes tárgyakat. Vagyis kettő biztos van (beszélgetéseinkből tudom): a kis rádió, az esti hírhozó-altató, és a mobiltelefon, az éltető kapocs.

Közben képek jelennek meg előttem, egy rövid „film” pörög, a nyugdíjba vonuló plédános utolsó napjai a parokián. Könyvek mindenhol, asztalon, padlón össze-vissza, kupacokban.

- Ezeket neked szántam - fordul felém, a földről felkapva egy köteget, a többi már elajándékoztam (később tudtam meg, hogy valóban túladdt mindenem, ami a múltat idézné, a „matematikai képletet leegyszerűsítette”).

Kinyitom a házilag kötésű koros könyvet, oldalai teli a szépbetűírás szabályaival és magyarázó ábráival.

Erre már valóban nincs szüksége - gondoltam -, nem kell készíteni már a bibliát illusztráló tablókat, és különben is nem könyvből, hanem szívből rajzolta azokat, kaligrafikus egyszerűséggel, érthetően, mint ahogy mondandója is egyszerű, világos, lényegretörő volt, és sokszor a jogos kritika is megfogalmazódott benne (ma is).

- Kölcsön tudsz adni egy nadrágszíjat? - hoz vissza a számomra furcsa, fülledt atmoszférájú otthonaszobába.

- Hogyne! - oldom ki a csatot, és húzom ki a nadrágomból a „gatyatartómat”. Látom az arcán, jól esett neki a tréfa.

- Nem most, te bolond!

- Tudom.

- Azt gondoltam, hogy készítsél kis kártyácskákat, úgy öt-száz darabot, majd ezeket osztjuk emlékül a mise után. Legyen rajta két kalász, közte kereszt, egy ötvenes, a felirat pedig így szóljon: „Istennek hála, embernek köszönet”.

- Ötszázat? - lepődtem meg.

- Igen!

Ő bízott benne hogy zsúfolt lesz az Isten háza, én kicsit kételkedtem. Hiszen korábbi beszélgetéseink során sokszor éreztem szavai mögött a fájdalmat, csalódottságot a hajdani kapcsolatainak pusztulása miatt. Habár jól lehet, tudatosan zárta magát remetei magányba, de az időnkénti őszinte baráti látogatások és „nagyünnepek” utáni vizitek (ragaszkodott hozzá, hogy ne zavarja az ünnepi, családi együttlétek bensőségét) legalább annyira generálózták „emberi” lelkét, mint a rehabilitációs „mozgási kényszerek” betegsége nyomai által megmakacsolt testét.

A ritka kimozdulások után, visszatérően az otthonba, mély sóhajlás közepette mindig elhangzott:

„- Istenem! Lakásszagot éreztem!”

E látogatások alkalmakkor a „lakásszag” elindította gyer-

mekkora és ifjúkora emlékképeinek lepörgését.

Az egész estét betöltő elbeszéléseiből kirajzolódott az édesanya szegénységet puhító gondoskodása, és az édesapja jövőt építő következetes szigora. E közben fájdalom

torzította el arcát, amikor a háborúról beszélt. A háború mocskában gyermekként szenvedte végig azt, ami egy gyermeknek legszörnyűbb, és ezt a szörnyűséget valószínű cipelni fogja mindaddig, míg teste (kérő akarata szerint) végső pihenő helyére nem ér, a „nagydombunk” ravatalozó melletti részére.

Igaza volt! Kellett az ötszáz darab „Aranymisei emléklap”.

Június tizenhatodikán, hétfőn jött az üzenet, hogy még ötven lapot készítek, mert az otthonban lakó hívőknek nem tudott adni a vasárnapi mise után.

Örömmel kerestem fel újra.

- Nagyon fáj a kezem! - fogad vidáman.

- Tudod elfáradt a sok aranymise-áldás osztása közben.

- No látod, én ezért nem álltam sorba tizennegyedikén, nem akartalak fárasztani.

Mindketten nevetve, csillogó szemmel öleltük át egymást.

Papp Imre

Levél Téglás Pál atyának!

Nézegettem az Interneten keresztül az aranymise-n készült képeket és rengeteg emlék-mozaik jutott az eszembe, melyekből néhányat, most a modern technikán keresztül átnyújtok. Ezek az életem számára meghatározó élmények voltak. Hiszem, hogy mindig a Gondviselés vezetett.

Mielőtt bármit is felelevenítenék, egyszerűen csak azt mondom: KÖSZÖNÖM! Persze ez magyarázatra is szorul. Én voltam 1963-ban ugyanis az első felsőgödi diák, aki Kecskemétre került a Piarista Gimnáziumba és kollégiumba. A plébánosi ajánlást Pál atya fogalmazta meg és Oláh Károly írta alá. Köszönöm, hogy anyukámmal szervezkedve kijátszották az úttörő vezető osztályfőnökömet, aki még a 40 éves találkozáson is azt hitte, hogy a Könyves Kálmán Gimnáziumban érettségiztem. Köszönöm az ajánlást és felkészítést a kollégiumi életre. Amikor az első év végén beszámoltam a tapasztalataimról, említettem, hogy Kecskeméten is találkoztam a Santora tanár úrral, csak itt a báty volt, de Ő is szigorú volt, mint a felsőgödi matematika tanár. Köszönöm, hogy Kecskeméten azon kevesek közé tartoztam, mert jó felkészítést kaptam, aki hibátlanul tudta a latin ministrációs szöveget. A mai napig szívesen megyek vissza évente régi iskolámba. Persze azt is elárulom ennyi év után, hogy rendszeresen megnéztem a könyvtár folyosóján az atya tablóját. Ennyi év után az okokra már nem emlékszem, talán az első

ARANYMISE

időszakban az is közrejátszott, hogy „Őt ismerem”

Soha nem fogom elfelejteni 1963. június 22.-ét, amikor először utaztam le anyukámmal Kecskemétre, hogy beírasson a Gimnáziumba. Sem anyukám, sem én addig még nem jártunk a városban az, Atya „térképét” vittük: vasútállomás – park – Múzeum – Nagykőrösi út – a végén jobbra – Komszomol tér – SZTK – vele szemben a Piár! 1963 -1967 között hányszor megtettem ezt az utat. 1963 szeptemberében ajánló-levelet vittem egy idős nénihez, melyet az Atya elküldött, hogy a néni engem vegyen a pártfogásába. Ha állna az a ház, biztosan megismerném, ilyen régi kis ablakos egymást követő udvari lakásokat addig én nem láttam. Nem tudom ki volt a néni, mert emlékeim szerint hamar meghalt és nekem nem kellett mennem. A néni nagyon aranyos volt, egy üvegben valamilyen befőttet is kaptam, de a hosszú udvari soron féltem.

Ma (2008. június. 19.) újra jártam Kecskeméten, az iskolánk előtt vittek el autóval, amikor kollégáimnak büszkélkedtem iskolánkkal, az atya újra az eszembe jutott. Köszönöm a Gondviselésnek, és a földi eszközének, hogy oda járhattam. Nehéz volt, de megérte, semmit nem bántam meg.

1961-ben az első hittanórák valamelyikén elhangzott, hogy az atyának volt egy „Pannónia” motorkerékpárja, lehet, hogy oldalkocsis volt, arra már nem emlékszem és ezzel járta a lajosmizsei tanyavilágot. (Amikor nálunk - Felsőgödön – volt, már csak egy férfi biciklire futotta) Az őrangyalokról beszéltünk, és elhangzott, hogy az atya, előzés közben két autó közé került, mert sietett, de az őrangyal megvédte. Ha autót vezetek, mindig körültekintő vagyok, soha nem megyek bele beláthatatlan előzésekbe.

Szerettem hittanra járni, még akkor is, ha az mindig a 6. órában volt és én már nagyon éhes voltam. A felső tagozatosok 5.- 6. és a 7.- 8. osztály volt egyben, így kijött a 25-30 gyerek. Minden évben külön kellett beírtni a szülőknek a gyermekeiket hittanra, mely az egyik nap délután, másik nap délelőtt volt a tanévzárót követő napon. Sokan a „Pál atya” kedvéért írástak be gyermeküket, mert a „Pál atya” jó, és értette a hittanosok nyelvét.

Bozóky Gyula Mária tisztelete abban is megnyilvánult, hogy oltárt emeltetett a Lourdesi Szűzanya tiszteletére. A szobrot a forrás vizében megmártották és a Lourdesi püspök megáldotta. A templom megszentelésére a hívek a szomszéd falu vasútállomásától körmenetben hozták a Szűzanya szobrát. (az eredeti oltár fényképe mellékelve). Minden évben a májusi ájtatosságot rózsafüzérrel együtt ennél az oltárnál végeztük. Minden alkalommal 6-8 ministráns vett részt a szertartáson, mindegyikünknek volt rózsafüzére. Mi gyerekek azért sokszor elkalandoztunk gondolatban, éppen ezért figyelmetlenek voltunk. Az atya kitalálta, hogy valamelyik tizednél egy Üdvözléggel többet mond, ezt előre egy papírra leírta, a litánia után nekünk meg kellett mondani, melyik

volt az. Aki tudta a választ jutalmat kapott. Úgy emlékszem az első két hétben soha nem találtuk el. A Lévárdi Tibivel kitaláltuk, hogy meg kellene jelölni a rózsafüzért az imádság alatt, hogy a végén emlékezzünk melyik tized „hibádzott” Anyukám, aki varrt rendelkezett piros zsríkrétával, amit én minden este elvittem a litániára, ketten figyeltük a tizedeket és a többletnél pirossal megjelöltük az utolsó szemet. Nem emlékszem már rá, hogy május végén elárultuk-e a titkunkat, ha nem, most leírtam.

1963. márciusában nagy belvíz volt a falunkban, a 8. osztályosok nem jártak iskolába, mi már elég nagyok voltunk, hogy a mentésekben segíteni tudjunk. Az én nagymamám kertjét is teljesen ellepte a víz, a konyhában 1 méter magas homokzsákok voltak a spejz felől (ott volt egy patak). Az olvadás miatti vízfolyások és az esőzések miatt egyik este a Lévárdi Tibivel a templom-toronyban félrevertük a harangokat. Bartos Márton plébános állt a kórus feljárónál és irányította az embereket. A sötétben a nagy szél a sapkát is lefújta, ami a plébános elé esett le, így nem kellett sokáig keresni. „Pali atya” biciklivel járta a területet és hozta a híreket, hová kell ember. Emlékszem nagyon megizzadt, mert a sötétben a gyenge dinamó miatt jobban kellett tekerni. Mintha most látnám!

A hagyomány szerint a „Tavas kereszt” 1934-ben állították fel a templom felszentelésének 10. évfordulója alkalmából. Bozóky Gyula a templomunk építője visszaemlékezésében leírja, hogy a templom építése igen nagy társadalmi összefogással épült. A Budapest – Vác közötti vasúti forgalmat leállították és az építőanyagokat nemre, vallásra, korra való tekintet nélkül a vagonokból közvetlenül láncba állva szállították el a templomhoz. A kereszt ezt az összefogást jelképezte. 1962-re a háború viszontagságai, az előregedés miatt a kereszt állapota egyre rosszabb lett. Nem tudom ki volt az ötlete, hogy a keresztet fel kell újítani, én még nagyon gyerek voltam a felnőttek (Mátyás Imre bácsi az akkori sekrestyés és harangozó, Czirkó Karcsi bácsi, a harmadik kötényes ember nevére nem emlékszem) között. A munkát

ARANYMISE

a Pali atya irányította, de nem úgy, hogy „fogjuk meg és vigyék!” azt hiszem ez a képeken is, látszódik. Az én feladatom a betonozáshoz a vízfordás volt. Atya! A kereszt azóta is rendületlenül áll, a betonozás jól sikerült. Munkába menet és jövet minden nap látom és a fényképről is eszembe jut. Az élet elszállt és a képen szereplő személyek közül már csak mi ketten élünk. Ma lefényképeztem a keresztet, áll, nem „öregszik” és minden nap friss virág is van odahelyezve.

A férfi bicikliről egy másik dolog is eszembe jutott, nagyon sok gyerek szerette a délutáni rövid látogatásokat. Amikor a húgomtól képeket kértem, hogy minél több illusztráció legyen, felvillant egy régi kép, a kertünkben lévő diófa alatt álló kerékpárról. Az Atya ült a fa alatt a kis sámlin, ölében a szürke macskánk, amely nagyon szerette a simogatást. Anyukám megmutatta az ólban lévő disznókat is, azok is meg lettek simogatva. Szóval, a bicikli napra került és az ülés nagyon felmelegedett, tolni kellett, mert nem lehetett ráülni.

Anyukám még 1971-ben meghalt, az öcsém még csak 7 éves volt.

1965 Úrnapiján jelentős változás állt be az életemben, (ekkor már elvégeztem a gimnázium II. osztályát) és a nyári vakációra készültem. Bartos Márton az akkori plébános összevezesztett az Újfalusi Nusi nénivel, a sekrestyével. A Nusi néni tanított meg egyszerre három haranggal harangozni. Úgy emlékszem, hogy a misebor körüli elszámolással volt a gond. Bartos Márton plébános egy művész beállítottságú ember volt, de végtelenül precíz és szigorú ember hírében is állott. A lényeg az, hogy a sekrestyés azonnal felmondott, leadta a kulcsokat és elment. A plébános úr engem kért meg, hogy hivatalosan legyek sekrestyés harangozó. Alkalmazotti státuszba vett, sőt az egyházközségi képviselő testületnek is a tagja lettem automatikusan. A plébános úr precizitására jellemző volt, hogy az SZTK-nál is bejelentett, amit a nyugdíjam megállapításánál, mint szolgálati időt is figyelembe vettek.

Szóval én 16 évesen sekrestyés és harangozóvá váltam. Egy plébános (Márton atya), két káplán (Pál és Sándor atya), egy rendszeresen vasárnap nálunk miséző pap, napi minimum háromszori manuális harangozás, hétfégi takarítás (a plébániáról hordtam a vizet), sok munka, de nagyon szép volt.

Volt egy „Leningrád” márkanévű karórám, amit én pontosnak gondoltam, de nem volt az, így a déli harangszó mindig csúszott egy kicsit. Az atya szobájának ablaka (kápláni lakás) éppen a harang-torony bejáratára nézett. Pál atya úgy segített a probléma megoldásában, hogy a déli harangszó előtt hangosra állította a rádiót és így az ötödik sípszó után egyszerre kondultak meg a harangok. Én már az első füttyre mozgásba hoztam a kötelet, hogy a megfelelő lendület meglegyen. Ezután emlegették is néhányan, akik a déli vonathoz siettek, a rádió harangozását a felsőgödi templomhoz igazítják!

A kápláni szoba kicsi volt, de tudom, sokáig megosztotta Somogyi Sándorral, aki pap-kantor volt nálunk. Jó erre is

emlékezni.

Már nem tudom melyik évben történt, hogy a plébánia kertjében rengeteg ropogós cseresznye termett. Nekünk ministránsoknak az volt a feladatunk, hogy a termést leszedjük és az Anna néni a házvezetőnő abból téli csemegét készít. Persze a ministránsokat sem lehet egyedül hagyni, legyenek azok bármilyen „jók” is. Pál atya volt, aki ránk vigyázott, a teli kosarakat zsinagógai segítségével hozzá kellett leereszteni, hogy kiürítve visszakerüljenek hozzánk a fa tetejére. Nagyon jól éreztük magunkat, kiváló volt a cseresznye, kevés került a kosárba. A magokat nem tettük a zsebünkbe, hanem utat engedtünk a szabad esésnek. Fehéredett már a fa alja a maguktól, de a kosarak nem teltek meg. Az atya egy idő után türelmetlenné vált, törölgette a homlokát, de az izzadság így is a szemébe folyt. Egyszer csak felszólt „nem potyogtatni, hanem füttyülni!”

A Felsőgödi plébániához oldallakosan tartozott „Bócsa”, ma Göd-újtelep. Minden hónap első vasárnapján a „kastélykápolnájában” 10 órakor mise volt. Ma a kastélyt és a kápolnát fokozottan sérült gyerekek használják. Akkor a kastély nagyon elhanyagolt volt. Deszkákból tákolt volt az ajtó, az ablakok zsírpapírral voltak „üvegezve”, de az oltár és az oltárkép eredeti volt, fűtés sem volt. Január vagy február lehetett, amikor ministrálni mentem az atyával, nekem térdig ért a hó, Pál atya ment elől, én meg az Ő lábnyomaiba, lépkedtem, így tettük meg a bő két kilométeres utat. Tudom, egyszer fáztam, máskor meg melegem volt, de szerencsésen megérkeztünk. Öltöztetés közben mondta nekem Pál atya, ma csak rövid prédikáció lesz, mert 5 percen is el lehet mondani a lényegét, meg aztán a hívek is fáznak. Mise után az egyik családnál megmelegedtünk, tejet ittunk, sőt még a „gazdaságot” is megnéztük. Úgy láttam az atya még a gazdasághoz is ért.

Tudom ezek után minden levélben felvetődik a kérdés, és mi történt ezután? Levelem elején leírtam 1967-ben leérettségiztem. Természetesen nem vettem fel egyik főiskolára sem. Eredetileg filmoperatőr szerettem volna lenni, már a középiskolában volt kamerám. A Kandós felvételem sem volt jó, meggyőződésem szerint az „előélettemmel” volt a baj. Szakmunkás tanuló lettem, itt ismerkedtem meg a feleségemmel, és a napokban ünnepeljük házasságkötésünk 35. évfordulóját. (Ez is a Gondviselés műve!) Fiunk közgazdász lett, az idén végzett és már dolgozik. Esti tagozaton ezután elvégeztem a Kandót, a Számviteli Főiskolát, adótanácsadó és mérlegképes könyvelői végzettséget is szereztem. 2004. december. 1. óta nyugdíjas vagyok. Természetesen továbbra is dolgozom, két országos hatáskörű hivatalnál vagyok műszaki-gazdasági tanácsadó, fogyasztóvédelmi feladatokat látok el. Felsőgödön a Bozóky Gyula alapítványnál tevékenykedem. Jelenleg a katolikus templom díszvilágítását készítjük, ha pénzünk lesz elég, el is készül. A díszvilágítás tervét Bozóky Gyula már 1924 leírta. A templomépítőnk születésének 130. évfordulója alkalmából, talán az idén elkészül.

Veres Mihály

ÖNKORMÁNYZATI HÍREK

Képviselő-testület soros ülése

Rákóczi falva Nagyközség Önkormányzat Képviselő-testülete 2008. június 26-án tartotta soros ülését a Polgármesteri Hivatal házasságkötő termében. A napirendi pontokat mindhárom bizottság megtárgyalta. A Kulturális, Oktatási, Gyermek-, Ifjúságvédelmi és Sport Bizottság június 23-án 15 órától, a Pénzügyi, Településfejlesztési és Ügyrendi Bizottság június 24-én 15 órától, valamint az Egészségügyi és Szociális Bizottság június 25-én 14 órától vitatta meg az előterjesztéseket.

A napirendi pontokból:

Drágul a közétkeztetés

Rákóczi falván nyolc százalékkal többbe kerül szeptembertől a közétkeztetés. Az iskolai, óvodai és bölcsődei térítési díjak emelését az elmúlt években bekövetkezett áremelkedésekre (élelmiszer, energia stb.) hivatkozva, kezdeményezte a közétkeztetést biztosító vállalkozás. A képviselő-testület az előterjesztett 10 %-os emelési javaslatból 8 %-ot hagyott jóvá. Az elmúlt két évben az önkormányzat nem emelte az étkezési térítési díjakat. Ezzel havi szinten a gyermekek nevelését és oktatását ellátó intézményei esetében így is mintegy 700 ezer forinttal nőnek meg a kiadásai.

Hat óvodai csoport szeptembertől

Rákóczi falván hét helyett hat óvodai csoport lesz szeptember 1-jétől. A képviselő-testület legutóbbi ülésén elhangzott: következő tanévre 34 gyermeket irattak be az intézménybe, így összesen 161 óvodás lesz. Ezzel a létszámmal ugyan a korábbi hét csoport is elindítható lenne, ám a jogszabályban előírtnál kevesebb a pedagógus és a dajka. Hat csoport indítása esetén viszont biztosított, minden csoportban lesz a 2 pedagógus, dajka és óvodai szinten egy gyógypedagógus-logopédus.

A változás nyomán szeptembertől egy csoportba több gyermek jár majd. Ez ugyan kicsivel magasabb az átlagos csoport létszámnál, ám a jogszabály lehetőséget biztosít az önkormányzatnak az átlaglétszám túllépésre.

Ifjúsági referens uniós támogatással

Rákóczi falva szeptembertől ifjúsági referens állítana munkába. Ennek érdekében a képviselő-testület úgy döntött, hogy pályázatot nyújt be a Szociális és Munkaügyi Minisztériumhoz.

A referens feladata lenne többek között az ifjúsági szolgáltatások kialakításával és fejlesztésével kapcsolatos teendők segítése, egy érdekegyeztetési rendszer kialakítása, fejlesztése. A program összköltsége meghaladja az 1,8 millió forintot, melynek 70 százaléka nyerhető el európai uniós forrásból pályázati támogatásként. Így az önkormányzatnak 551 ezer forintot kell biztosítania önerőként a programhoz.

Újra a Leader programban

Rákóczi falvai képviselő-testület megerősítette a település csatlakozását a Közép-Tisza-Zagyva Vidékfejlesztési Egyesülethez. A szervezet az ÚMVP Leader program keretében jött létre 48 taggal. Az egyesület elnöke: Debreczeni László, alelnöke: dr. Gyuricza Miklós.

Az egyesület létrejöttét több hónapos előkészítő munka előzte meg, az önkormányzat még tavaly októberben döntött az ÚMVP Leader programhoz való csatlakozásról. A januárban elismert Helyi Vidékfejlesztési Közösség mintegy 140 nap alatt dolgozta ki a térséget érintő helyi vidékfejlesztési stratégiát. Ezt május végén fogadták el, ezzel egy időben alakult meg az egyesület.

A szervezet működéséhez idén ötvenezer forint tagdíjat fizet be minden tag, így Rákóczi falva is. A következő években a tagdíj várhatóan tízezer forint lesz.

Sikeres uniós pályázatok

Rákóczi falva tavaly 14, idén pedig már hét európai uniós pályázatot nyújtott be. Az elmúlt esztendőben beadottak közül nyolc esetben elnyerte a szükséges támogatást a település, egy pályázatban pedig még nem született döntés. Az idei pályázatok közül eddig még egyben sem döntöttek a kiírók, ám az iskola informatikai eszközparkjának fejlesztését illetve a település központi területének zöldfelületi megújítását szolgáló pályázatot már befogadták.

Nem lesz áthelyezve az elektromos tartóoszlop

Rákóczi falván a Szent László király útról a Rákóczi útra lefordulva, a jobb oldalon lévő fém, négyzet keresztmetszetű elektromos tartóoszlop akadályozza a forgalmat a jobbra kis ívben kanyarodáskor. A témában tartott egyeztető megbeszélésen az E-ON Zrt. vezetője nyilatkozott, hogy az áthelyezési munkálatok költségét nem tudják vállalni. Nagyközségi Polgármesteri Hivatalnak kellene állnia a tervezés és kivitelezés költségeit, amelynek összege több mint 2 millió Ft, ezért jelenleg nem kerül áthelyezésre az elektromos tartóoszlop.

A Rákóczi falva Kézilabda Klub és a Szolnoki Főiskola

A Rákóczi falva Kézilabda Klub – veretlenül!- megnyerte a 2007/2008. évi JNSZ Megyei Kézilabda Bajnokságot, ezzel jogot szerezve a 2008/2009-es bajnoki évben az NB II-es bajnokságon történő indulásra. A magasabb osztályban való szereplés lényegesen komolyabb anyagi terheket ró a csapatra, ezért 2008. május-június hónapban több helyi és környékbeli támogatójelölttel is felvették a kapcsolatot. A Szolnoki Főiskolat is a támogatók között üdvözölhetjük, a kézilabda csapat a főiskola égisze alatt játszhat majd, a közös névhasználatot, a főiskola támogatásának összegét és formáját egy megállapodás keretein belül rögzítik.

ÖNKORMÁNYZATI HÍREK

Rákóczifalva a XVI. Szolnoki Kiállítás és Vásáron

Ismét megrendezték a Szolnoki Expo-t, immár 16. alkalommal. Az Aba-Novák Kulturális Központban, a Szolnoki Kistérség standján Rákóczifalva 2008. június 21-én mutatkozott be. Örömmel szolgált, hogy számos érdeklődőt tájékoztathattunk a Tisza-parti Tanösvényről, a Macimúzeumról, és bemutathattuk Rákóczifalva könyveit, kiadványait. Volt olyan látogató, aki már hallott a Tanösvényről, és konkrét útvonalat kért, mert kerékpárral szeretne kirándulni oda, és akadt olyan, aki nem ismerte az említett nevezetességeket és keveset tudott a programokról.

Tájékoztattuk az Expo látogatóit Rákóczifalva nyári rendezvényeiről a Rákóczi Lovasai Hagyományőrző Egyesület hagyományos csikóruhába öltözött tagjainak közreműködésével, akik hangos szóval, „asszonyveréssel” hívták fel a figyelmet nagyközségünkre és a programokra.

Még aznap, június 21-én Szent Iván-napi virágtutajt ké-

szíthettek a Rákóczifalvára látogatók, amelyeket este a nagyközségi Tisza-parton bocsáthattak vízre. Délután az Alkotóháznál adták át Borsos István szobrászművész domborművét az Ónodi Országgyűlés emlékére.

2008. július 5-én lesz a Hagyományfesztivál- Aratófalatok Ünnepe, amelyen kenyérsütő versenyt rendez a Kuruc Hagyományőrző Egyesület. Augusztusban pedig II. Döme Napi Vigasságot, Mackónapot tartanak Rákóczifalván, amely reményeink szerint sok gyermeket és családot vonz majd.

Összességében sikeresen zárult az Expo, világossá vált, hogy minden olyan lehetőséget meg kell ragadni, ahol bemutatkozhat Rákóczifalva, meg kell ismertetni a nevezetességeket és rendezvényeket más településeken élőkkel, sőt, a helyi lakosokkal is!

Helyi termékek kialakítása

Az Önkormányzat szeretné kialakítani helyi termék kínálatát. Ez a rendszer Portugáliában már évek óta működik. A Leader program keretében a Duoro Historico Szövetség munkatársai már kétszer jártak községünkben és látják a fantáziát az itteni termékosár kialakításában. A helyi termék fogalmának lényege, hogy a községben készül, nincs szezonális ingadozása - azaz bármikor vásárolható és helyben történik az értékesítése. Keresünk olyan kézműveseket, vállalkozókat, akik termékeiket ebbe a kategóriába illőnek találják. A helyi termékek közé bekerülhetnek tehát dísz tárgyak, fogyasztási cikkek stb. Az Önkormányzat készít egy helyi termék emb-

lémát, melyet ezen termékeken feltüntetünk és ez egyfajta minőségi bizonyítványként szolgál. Ha a termékek „kosara” kialakul, lehetőség lesz interneten keresztül megrendelésükre, megvásárlásukra.

Az Önkormányzat kéri a lakosság segítségét, mely termékek lennének keresettek és megfelelőek, valamint várjuk az ötleteket a helyi termék embléma formájára is.

Érdeklődni lehet a Polgármesteri Hivatalban személyesen Nászné Mácsai Anitánál, vagy Kara Istvánnál, az 56/889-705-ös telefonszámon illetve a naszne.anita@rakoczifalva és kara.istvan@rakoczifalva.hu email címeken.

Támogatták a Kárpátaljai Magyar Főiskolát

A Rákóczifalvai Madárbarát és Természetvédők Köre a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskoláért Alapítvány részére 15.000.- Ft támogatást utalt át az intézmény felújítására. Mezőgazdasági munkát végeztek azért, hogy a munkájukért kapott összeget fel tudják ajánlani. Köszönjük nagylelkűségüket!

Ismételt szúnyogirtás

Rákóczifalva területén szúnyogirtást végeztek 2008. június 25-én, szerdán, napnyugta előtt 1,5 órával. A vegyszer emberre és melegvérű állatokra veszélytelen volt, méhekre azonban veszélyes! Minden szúnyogirtás alkalmával kérjük a méhészeket, fokozottan ügyeljenek méheikre!

Tiszai szabadstrand kijelölés

Rákóczifalván a Tisza-parton bejárás történt 2008. június 05-én, tiszai természetes fürdővíz használat engedélyezés és fürdőhely kijelölés ügyében, amelyen részt vett Dr. Varga János jegyző úr, a Tiszai Vízügyi Kapitányság és a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság munkatársai.

A bejárás során a résztvevők megállapították: a majdani üzemeltető önkormányzat a jogszabályban előírtakat nagy részben teljesítette, a fürdővíz szezon előtti vízmin-tázása 2008. június 17-én történt meg. A vizsgálat eredményétől függően történhet meg az engedélyezési eljárás következő lépése.

Tapasztalatunk szerint az átlagos látogatottság meghaladja majd a napi 100 főt.

ÖNKORMÁNYZATI HÍREK

A betű művészei

2008. július 04-én nyílt „A betű művészei” című kiállítás a Bocs D’Art Galériában a PYTHEAS könyvkiadó könyvkötészeti remekeiből. A látogatók megcsodálhatják

Kelemen Ágnes grafikusművész alkotásait is. A kiállítás megtekinthető: 2008. augusztus 28-ig a Macimúzeumban (Rákóczifalva, Szabadság tér 3.).

Válaszok az olvasói kérdésekre:

1. Tanösvény

A Tanösvény Rákóczifalván a LIFE – SUMAR mintaprogram keretében a Tisza bal partján került kialakításra, amely a hullámtér sajátosságait, természeti értékeit kívánja bemutatni. Lehetőség van egyéni és csoportos sétára, gyalogtúrára, kerékpártúrára, madármegfigyelésre, természetfotós túrára is. Előzetes bejelentkezés után csoportos szakvezetés is kérhető. A 442-es úttól táblák jelzik a Tanösvényt, a Szabadság téri buszmegállónál pedig információs tábla található róla.

Nagyközségünk látnivalóiról, programjairól széles körű tájékoztatást nyújtunk a www.rakoczifalva.hu nagyközségi honlap, a Rákóczi Lap, a helyi rádió segítségével. Rákóczifalva legutóbb éppen a Szolnoki Expón mutatkozott be. Újabb lehetőség nyílt tanösvényeket tartalmazó internetes oldalon való megjelenésre is, amely azonban éves tagdíjhoz kötött, a megjelenés feltételeiről még egyeztetések folynak.

A Tisza áradásakor a víz visszahúzódása után a helyreállításához KÖTI-KÖVIZIG Környezetvédelmi Felügyelőségtől kell engedélyt kérni bármilyen munkálatra. A helyreállítás költségeit a Nagyközségi Önkormányzat állja.

2. Útjavítás

A kérdésben említett probléma a zúzottkő útalapos utak kátyúinak zúzalékkal történő feltöltésénél merülhetett föl.

Rákóczifalva belterületi közutak javítására fordítható

szűkös anyagi keretünk miatt – gyakorlatilag útfelújításra a pályázati önerő biztosításán felül, nem tudunk tervezni pénzt - csak a legszükségesebb útjavítási munkákat tudtuk elvégezteni. Természetesen tudjuk, - és ezt előre jeleztük is - hogy ez ideiglenes megoldás, azért volt rá szükség, hogy az utak állapota ne romoljon tovább, illetve a szinte járhatatlan út valamennyire járható legyen. Tudni kell, hogy belterületi utak építésére, javítására nem lehet, illetve csak nagyon korlátozottan lehet pályázni. Mi minden lehetőséget megragadunk. (Például 3 útra több mint tíz hónapja van bent pályázatunk!) Pályázati kapu megnyílásakor azonnal tudunk, tudnánk pályázni. Amit nekünk kellett ebben az ügyben tenni megtettük: van engedélyes tervünk és rendelkezésre áll az önerő. Sajnos kormányzati körök mondják: az Európai Unió „betoncsikok építésére” nem ad pénzt. Mi ezzel Magyarországon nem tudunk egyetérteni, de sokkal többet önkormányzati szinten tenni nem tudunk érte.

A Tanösvény felé vezető út helyreállítását a gátépítést végző cég végezte el, saját költségén.

3. Szobor

A megyeszékhelyről Rákóczifalvára szállított szobor tervek szerint – méltatlan körülmények közül (gyakorlatilag raktárból) – civil kezdeményezésre, méltó helyre, a főtérre fog kerülni.

ÖNKORMÁNYZATI HÍREK

Aratófalatok

2008. július 05-én szombaton tartotta a Kuruc Hagymányörző Egyesület a Hagyományfesztivált, az Aratófalatok Ünnepét a II. Rákóczi Ferenc Általános Iskola udvarán és a sportszarnokban. A programok között szerepelt jelmezes fel-

vonulás, IX. Országos és Nemzetközi Kenyérstúró Verseny, kenyérárverés, főzőverseny, Kuruc Világtalálkozó, Kuruc-tábor, kézműves kirakodóvásár, valamint színpadi kulturális programok.

2008. július 06-án a Rákóczifalva Dencs Antal Sporttelep területén került megrendezésre a Mészáros Ernő fogathajtó emlékverseny.

ÖNKORMÁNYZATI HÍREK

Bemutkozik Molnár Zsuzsanna, polgármesteri asszisztens

Az a megtiszteltetés ért, hogy bemutatkozhatom a Rákóczi Lap hasábjain. Április közepe óta dolgozom polgármesteri asszisztensként a Hivatalban. Munkám rendkívül színes és sokrétű. Nemcsak programszervezésből, levelezésből áll, hanem a külföldi kapcsolattartással kapcsolatos feladatok koordinálása, a helyi és más médiával, civilszervezetekkel, lakossággal való kapcsolattartás is a feladataim közé tartozik.

A Szolnoki Főiskola külgazdasági szakán, majd a Pécsi Tudományegyetemen végeztem közgazdászként. Dolgoztam a Transelektro Rt-nél, a Szolnok Nyomda Kft-nél, majd a Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetemen gazdálkodási területen. Munkaköröm megszűnése miatt kerestem állást, és külön örültem, hogy ebben a nagyközségben találtam munkát, mert anyukám és a férjem családja részéről is van rákóczipalvai kötődés.

Munkám megköveteli, hogy egyszerre sok dologra figyeljek. Mivel a két és fél éves kisfiam örökmozgó, mellette hozzászoktam ehhez, így ez már nem jelent problémát.

Egyik legfontosabb (ha nem a „legfontosabb”) feladatomban az információk továbbítása, átadása Rákóczipalva lakosainak, Önöknek, Nektek. Ehhez persze feltétlenül szükségem van a munkatársaim segítségére, és rendkívül fontos az intézményekkel, médiával folytatott szoros együttműködés is.

Számomra a családom a legfontosabb. A férjemmel és a kisfiammal szeretnék minél több időt eltölteni. Hobbim a tánc, sokfélét kipróbáltam már, most éppen a hastáncot űzöm, ha időm engedi. Szeretek rajzolni, varrni, olvasni is, de a tánc, a mozgás ezen művésze kapcsol ki igazán.

Szeretném a felsőoktatásban megszerzett és eddigi szakmai munkám során alkalmazott tudásomat elmélyíteni. Jelenlegi munkakörömben új és új feladatokat kell megoldanom, ami folyamatos tanulást kíván. Egy biztos: nem unalmas az életem Rákóczipalván! A Hivatalnál töltött rövid idő alatt

már megtanultam a legfontosabb kulcsszavakat: kommunikáció, együttgondolkodás, együttműködés. Ehhez kérem minden kedves rákóczipalvai lakos segítségét!

Tájékoztató

A Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Földhivatal ezúton is tájékoztatja a termőföldek tulajdonosait és használóit, hogy 2008. június 30-án letelt az a határidő, ameddig a földhasználó – a növényvédelemről szóló 2000. évi XXXV. törvény 5. § (3) bekezdése értelmében – köteles volt a parlagfű elleni védekezést megtenni, vagyis az ingatlanon a parlagfű virágbimbó kialakulását megakadályozni. A földhivatalok 2008. 07. 01-én megkezdték a fenti kötelezettség betartásának ellenőrzését a települések külterületén.

A parlagfűvel fertőzött területek helyszíni ellenőrzését a földhivatal munkatársai a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Mezőgazdasági Szakigazgatási Hivatal Növény- és Talajvédelmi Igazgatóságának növényvédelmi felügyelőivel közösen végzik. A helyszíni ellenőrzés eredményéről jegyzőkönyv készül, mely alapját képezi a további intézkedéseknek.

A Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Mezőgazdasági Szakigazgatási Hivatal Növény- és Talajvédelmi Igazgatóságának feladata, hogy a parlagfűvel fertőzött területen a közérdekű védekezést elrendelje.

A parlagfűvel fertőzött területeket jelző lakossági bejelentések helyszíni ellenőrzése minden esetben megtörténik.

A levélben megküldött, nevet, címet, terület megjelölést tartalmazó lakossági bejelentéseket külterületi földek esetén a körzeti földhivatalok fogadják. A belterületi parlagfűves területek bejelentése esetén az önkormányzat jegyzője jár el.

Felhívjuk a földhasználók figyelmét arra is, hogy a parlagfű elleni védekezés részeként a parlagfű-mentességet a vegetációs időszak végéig fenn kell tartaniuk.

Szolnok, 2008. július

Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Földhivatal

ÖNKORMÁNYZATI HÍREK

Bemutatkozik a településüzemeltetési menedzser

2008. április elsejével új emberrel bővült a Falugondnokság Kft. Kara István településüzemeltetési menedzserként tevékenykedik a lakosság, a Kft. és az Önkormányzat közötti feladatok koordinátorként.

- Pista légy szíves néhány szót mondj magadról!

53 éves vagyok, gyermekkorom óta itt élek a településen és 1998 óta képviselőként részt veszek az Önkormányzat munkájában, jelenleg, mint a Pénzügyi, Településfejlesztési és Ügyrendi Bizottság elnöke. Diplomát szereztem a Szolnoki Főiskola Műszaki és Mezőgazdasági Fakultásán Mezőtúron, a Tájgazdálkodási szak településüzemeltetési mérnökeként.

- Feladataidról beszélj pár szóban!

A Falugondnokság Kft. feladata az intézmények karbantartási munkáinak elvégzésén kívül a különböző külső megrendelések teljesítése, ez a munka a jelenlegi létszámot teljesen leköti. Ezért szükség volt egy olyan munkatársra, aki a község és az itt élő emberek napi problémájával tud személyesen foglalkozni. Nem minden probléma megoldása a Hivatal konkrét feladata, hiszen nagyon sok esetben a megoldáshoz nem kell hatósági intézkedés, csak bizonyos fokú koordinálás és tettekeszség. Fontos, hogy az emberek nyelvén egyértelműen, világosan és egyértelműen beszéljünk. Keressük közösen a megoldást apró és nagy ügyekben egyaránt.

- Milyen terveid vannak ebben a munkakörben?

Azt szeretném elérni, hogy a lakosság megismerjen és a problémáival (amelynek megoldása hatóság nélkül is lehetséges) közvetlenül hozzám forduljanak és megpróbálom

azokat minél előbb orvosolni. Szeretnék közvetítő szerepet betölteni a lakosság, a Falugondnokság és a Hivatal között, hogy egyetlen probléma se maradjon megoldatlan. Azt nem mondom, hogy minden ügyben pozitív eredménnyel tudunk eljárni, de tudomásul kell venni, hogy néha adódhat nemleges válasz is. Erről is korrekten kell a feleket tájékoztatni.

Konkrétan hozzám tartoznak a kommunális feladatok, a helyszíni szemlék, a közművekkel kapcsolatos bejelentések stb. és minden olyan probléma, amely a község mindennapi életében felmerülhet.

Ebben a munkában a legnagyobb segítséget a lakosság adhatja azzal, hogy megtisztel bizalmával, partnerként kezel.

Ehhez megadnám az elérhetőségeimet: személyesen a Polgármesteri Hivatal területén található kis házban, illetve az alábbi telefonszámokon: 56/889-705 és a 30/985-8907 és a kara.istvan@rakoczifalva.hu email címen.

- Hogyan egyeztethető össze ez a munkakör és a képviselői mandátumod?

A Falugondnokság Kft. alkalmazottjaként nem vagyok köztisztviselői státuszban, ezért az összeférhetetlenség nem áll fenn. Gondolom kérdésed erre irányult. Eddigi tapasztalataim alapján mondhatom, hogy a két tevékenység kiegészíti és segíti egymást. Képviselőként eddig jórészt csak hallomásból szereztem tudomást egy-egy problémáról, de most személyes tapasztalataim alapján is tájékozodom és ezt a képviselői munkámban nagyon jól tudom kamatoztatni.

Kérem a rákóczifalviakat hogy segítsék munkámat!

- Köszönöm a beszélgetést!

Köszönöm a lehetőséget!

pbm

„Dunaújváros, Rákóczifalva! Mi a közös bennük?

Erről fogunk kötetlenül beszélgetni, nyílt vitanap keretében

2008. augusztus 30-án délelőtt 10 órától a Duna-Tisza csatorna terv kapcsán.

Minden érdeklődőt tisztelettel várunk.

A konferenciát kezdeményező REBKÖ és a szervezésben hozzá csatlakozó Önkormányzat. „

DÍJAZOTTJAINK

„NAGYON SZERETEK BOLDOGAN, FELSZABADULTAN NEVETNI!”

Beszélgetés Rea óvónénivel, aki nem akart aktakukac lenni.

Az idén is átadták a pedagógiai szakmai díjakat, melynek odaítéléséről a pedagógusok döntenek. Az óvodában, ebben az évben Aszódi Andrea kapta ezt a kitüntetést.

Örömmel vállaltam el az interjú elkészítését Rea óvónénivel, mert bár több óvónő is volt, számomra mégis csak ő volt AZ ÓVÓNÉNI.

Jóleső érzés, hogy így emlékszel az óvodás évekre. A te csoportod volt az első, amit Rákóczifalván „megörököltem”. Jó kis beleváló csapat voltatok: kreatívak, kíváncsiak, talpraesettek. Sokat kellett veletek foglalkozni, mindig új és újabb feladatokat kitalálni, hogy ne ti tegyétek, mert abból jó nem sültet ki. (Itt egy hatalmas mosoly kerekedik az arcára.) Ez úgy '81-82 táján lehetett.

Hogyan kerültél a pályára?

Kiseb kanyarral. A közgazdasági szakközépben érettségiztem, mert a szüleim ragaszkodtak ahhoz, hogy legyen szakmám. Mindez azért érdekes, mert a számokkal mindig hadilábon álltam. Édesapám minden nyár végén újratanította a szorzótáblát.

Pedagógus volt?

Nem, de a tágabb családban sok van belőlük: óvodapedagógusok, tanítók, tanárok, egyetemi oktatók, Szurmay professzorhoz is rokoni szálak fűznek.

Ezek után hogy lettél óvónő? Tudatosan készültél erre a pályára?

Mindig is szerettem a kicsi gyerekeket, de ez még kevés. Abban biztos voltam, hogy nem akarok aktakukac lenni. A középiskolában az egyik osztálytársnőm gondolkodott azon, hogy óvónő lesz. Én meg mondtam neki, hogy mi lenne, ha én lennék óvónő, ő pedig közgazdász. Aztán így is lett.

És elmentél főiskolára.

És elmentem képesítés nélküli óvónőnek a Mátyás ki-

rály úti oviba, ma Liget úti óvoda. Pontosan emlékszem a dátumra, amikor kezdtem: 1972. október 13. Nem tudom, hogy miért. Feledhetetlen évek voltak, nagyszerű volt a légkör, nagyszerűek voltak a kollégák. Nekem is volt kedvenc óvónénim, sokat tanultam tőle. Ott belém ivódott a pedagógusi szakma. Nagyszerű intézmény még ma is, példaértékű óvoda. Közben pedig elvégeztem az óvónőképzőt.

Milyen különbséget látsz a mai és az akkori óvodás élet között?

Megváltozott a világ. Akkor nem nagyon voltak játékok, eszközök, mi készítettünk el mindent, a gyerekek is segítettek. Különbség volt a városi és a falusi gyerekek között is: a falusiak nyugodtabbak voltak, otthon az utcán játszottak, egyedül is jöhettek-mehettek, nem volt még akkora gépjárműforgalom, jobban odafigyeltek egymásra az emberek. Szabadabban éltek, ha mondhatom így. A városiak feszültebbek voltak. Ma már nincs különbség, felgyorsult a világ, az új kihívások és új értékrendek a gyerekek viselkedésében is érzékelhető.

Mit éreztél, mikor megtudtad, téged választottak a kollégáid?

Meglepett, nem számítottam rá, pedig 36 éve vagyok a pályán. Nagyon jól esett, hogy rám gondoltak.

A díjátadáskor tudtad meg?

Kiszivárgott némi információ előzetesen, de bizonyossá csak a közösségi házban vált.

Fontosnak tartod ezt az elismerést?

Igen, erőt és lendületet ad a folytatáshoz. Valaminek a lezárásaképpen is felfogható, nem mintha le akarnék zárni bármit is, hiszen be akarom tölteni a nyugdíjkorhatárt, 62 évesen akarok nyugdíjba menni és egészséges, ráncos öregasszonyként akarok élni, tevékenykedni. Inkább fontos mérföldkönek tartom.

És mi az, ami fontos számodra az életben?

Először is a család. Hogy a lányaimnak boldog, kiegyensúlyozott életük legyen. Legalább olyan, mint most az enyém. És természetesen unokákat is szeretnék, de csak akkor, ha a lányok is akarják. Nem akarok olyan anya lenni, aki folyton rinyál a gyerekeinek, hogy mikor csinálnak belőle nagymamát. Ha eljön az ideje, majd akkor. A másik fontos dolog pedig a mozgás. Imádom mozogni! Rendszeresen jógázom, aerobikozom, kipróbáltam a kickbox aerobikot, ami most indult a közösségi házban. Eleinte lecsaltam a gyakorlatokból, kapkodtam a levegőt rendesen, de eljutottam arra a szintre, hogy ma már nem kell sumákolni.

Versenyszerűen is sportoltál?

A középiskolában szertornáztam, jártunk versenyekre is, jó csapata volt a közgének, de ennyi. A sportban ivódott belém, hogy soha nem adok fel semmit. Felemás korláton

DÍJAZOTTJAINK

kellott egy gyakorlatot megtanulni. Fájt, szenvedtem, mert csak hosszas küzdelem árán sikerült, de sikerült. Ez a baj a mai gyerekekkel: keveset mozognak, még kevesebbet sportolnak, nincs bennük kitartás. Csak ülnek a tévé meg a számítógép előtt, és eltunyulnak.

A szülők sem jeleskednek ezen a téren. Meg én sem!

A környezetemben nagyon sok ember van, aki jóval

később született, mint én, mégis öregebb nálam. És ez ijesztő. Nem látok mosolyt az arcukon, csak a kényszeredettséget, a keserűségét. Ez átragad a gyerekekre is. Én nagyon szeretek nevetni. Boldogan, felszabadultan. Jó lenne, ha kitalálnánk együtt, hogyan lehetne ez az ország újra vidám.

Mondi

Egy életút a közigazgatásban Beszélgetés Bagi Lászlóné, díjazottal

Bagi Lászlóné, a legtöbbször által Zsókiának ismert mosolygós, szolgálatkészségű köztisztviselő egy nagyon becses díjat szorongat kezében. 2008. évben őrá esett kollégái többségének választása, így a köztisztviselői nap alkalmából megkapta a három éve alapított közszolgálati szakmai díjat. Az emléklapon ez áll: **„Bagi Lászlónénak megköszönve a rákóczi Polgármesteri Hivatalban végzett emberközpon-tú, segítőkész munkáját, amellyel hozzájárult a hivatal által végzett tevékenység megbecsüléséhez”.**

Ennek kapcsán kértem Zsókiát (másoknak Erzsikét), hogy beszéljen magáról, hadd ismerjék meg az emberek a másik – magán- – életét is.

pbm. – *Úgy tudom, Te is „bevádorló” vagy a településen. Mikor és hogyan kerültél ide, mióta dolgozol a közfőrában?*

Bné – Igen, 1973-ban a családom Rákóczi-falvára költözött - vissza a gyökerekhez, hiszen nagyszüleim itt éltek. Ugyanez év augusztus 17-e óta (tehát 35 éve) dolgozom a hivatalban, bár akkor még Tanácsháza volt. Nagyon szép emlékeim vannak a kezdetekről, de ez nem változott azóta sem. Az adóügyi csoportnál kezdtem, adminisztratív feladatokat láttam el, mondhatom nagyon érdekes és sokrétű tevékenység volt. Nagyon jó tanítómesterekre leltem Nagy Gusztávné Erzsikében, Tálásné Franciska néni-ben és Engelné Marika néni-ben. Ők vezettek rá az igazán jól végzett munka öröme-re, a munka becsületére. Ugyanitt említhetem az akkori VB titkárt Petrik Piroskát, aki szintén jelentős személyiség volt első munkahelyemen. Az akkori tanácsi munka nagyon érdekes volt, hiszen mindenkinek minden feladathoz értenie kellett, helyettesítettük egymást. Azt hiszem ez volt az, ami nagyon megtetszett ebben a munkában, a sokrétű, mindenre kiterjedő feladat. Mai napig is jól érzem itt magam. Korábban többször hívtak más – szolnoki – munkahelyekre, de én itt maradtam. Nagyon szép évek voltak, csak jó emlékeim vannak.

Kötődésemet a településhez az is fokozta, hogy 1975-ben férjhez mentem Bagi Lászlóhoz, akinek nagyon sokat köszönhettem munkám segítése terén, hiszen a 35 év alatt rengeteg plusz feladatot kellett ellátnom, soha nem néztem azt, hogy meddig tart a munkaidőm, így órá és drága édesanyámra hárult rengeteg teendő, majd a gyerekek születése után a velük való törődés egy része is. Két leánygyermekünk született, akik szintén nagyon kötődnek a faluhoz. Ennek bizonyítéka, hogy Olgi lányom szintén a Polgármesteri Hivatalban dolgozik, Rita lányom hazaérkezésekor szívesen érdeklődik, hogy mi történt a településen.

pbm. – *Nem volt nehéz elhagyni a Balaton környéki dimbes-dombos környéket és megszokni az Alföldet?*

Bné – A szívem még ma is odahúz, hiszen ott töltöttem a gyermekkoromat,

Tapolcán, a Káli-medencében. Mai napig is szabadidőnk jó részét ott töltjük, bátyámmal és családjával nagyon sokat barangolunk azon a vidéken. Nem ott születtem, de a gyermekkor emlékei nagy kötődést jelentenek, nagyon szép évek voltak, köszönhető ez szüleimnek, akik fáradságot nem sajnálva nagyon sokat kirándultak velünk a környező hegyekben, megszerették velünk a tájat. Gyermekkoromban minden évben Rákóczi-ban nyaraltam, és ezáltal nagyon sok ismerősöm, barátom lett. Az itteni gyerekek mindig nagyon vártak, hogy meséljek a „Nagy vízről”, de két hét múlva már honvágyam volt, és elhúzáva a függőnyt, kerestem a Szent György hegyet, mert az én szobám ablakából az látszott. Ettől függetlenül, amikor ’77-ben férjem megkérdezte hogyan legyen, úgy döntöttünk, hogy itt építkezünk és így ma már minden szállal ide kötődünk.

pbm. – *Hogyan érzed, milyen az emberekkel való kapcsolatot? Itt a település lakóit értem, akik a Polgármesteri Hivatalhoz fordulnak ügyes-bajos dolgaikkal, hiszen évtizedekig titkárnőként tetted a dolgod.*

DÍJAZOTTJAINK

Bné – Elmondhatom, hogy bármely területen dolgoztam, mindig nagyon jó kapcsolatot tudtam teremteni vezetőimmel, munkatársaimmal és a lakossággal. Az adóügyi és az igazgatási csoportnál dolgozva ismertem meg az embereket, mert nagyon sok helyszíni ellenőrzésben, rendezvényen vettem részt. Utána bárki bejött a hivatalba láthatta, hogy kedvesen, udvariasan viselkedem. Később a titkársági munkám során is sokan felkerestek, még ha csak egy-két szó erejéig is. Nagyon sok kedves élményem van, amiről a kollégáknak is szoktam mesélni. Munkába menet többen megállítanak az utcán is ügyes-bajos dolgaikkal, amennyiben tudok szívesen segítek, vagy elmondom, hogy kit keressenek fel a Hivatalban. Velem olyan még nem történt, hogy valakire annyira haragudnék, hogy nem állnék szóba vele.

pbm. – *Milyen érzésekkel vetted át a díjat? Gondoltad, hogy a kollégáid ennyire becsülnék?*

Bné – Ez érdekes és meglepő volt számomra. Mivel kíváncsi természet vagyok, így állandóan kérdeztem a lányomat, aki humán területen dolgozik, hogy ki lesz idén a díjazott.

Ő természetesen nem árulta el, így óriási meglepetés ért az ünnepségen nevem hallatán. Ki sem akartam menni, úgy meglepődtem. Kissé remegő lábbal mentem polgármester úr mellé és határtalan volt a boldogságom. Gyermekeim, férjem és édesapám is nagyon örültek az elismerésnek, édesanyám nagyon büszke lenne rám, de sajnos Ő ezt már nem érthette meg.

Meghatott, hogy kollégáim a díjra érdemesnek tartottak, hiszen jó néhány olyan munkatárs van, aki lelkiismeretesen, becsületesen látja el mindennapi feladatát.

Egyébként a kollégákkal mindig nagyon jó volt a kapcsolat, a korábbiakkal is összetalálkozva, örülünk egymásnak. Az új munkatársak közül is bárki hozzám fordul kérdéseivel, mindig igyekszem segíteni, és ezt jó néven veszik. Több esetben egy-egy régi ügy kapcsán kérik segítségemet és többnyire emlékszem, hogy a konkrét ügyben hol kereskedjenek, és ezt szívesen teszem. Ez jó érzés.

Köszönöm a beszélgetést, a díjhoz gratulálok, és jó egészséget kívánok!
pbm

Bozsó Jánosné, Editke

A Semmelweis-nap alkalmából a kitüntetettek között köszönhetőük Bozsó Jánosné Editkét, a Virágoskert Óvoda és Bölcsőde gondozónőjét is.

Jászladányi vagyok, Jászapáti érettségiztem és úgy jöttem Szolnokra, azzal az elképzeléssel, hogy mindenképpen gyerekekkel szeretnék foglalkozni. Lehetőségem volt az óvoda és a bölcsőde megismerésére is, választhattam. Én a bölcsit választottam. A munka mellett beiratkoztam egy két éves egészségügyi iskolába utána gondozónői végzettséget is szereztem. Szolnokon a Széchenyi lakótelep bölcsődéjében dolgoztam a Jászi úton, egészen az ikrek születéséig, 1986-ig. Az első fiam 1983-ban született, két évig GYES-en voltam vele, de ekkor még visszamentem dolgozni. Az ikrek megszületése után már nem vállaltuk föl, hogy naponta a Széchenyire utazunk. Ekkor épült föl Rákóczi falván a bölcsőde és jelentkeztem. Így kerültem ide 1989. augusztusában, azóta itt dolgozom. Közben elvégeztem a szakgondozói iskolát, így már szakgondozónőként dolgoztam.

Már az új épületben kezdte?

Nem, akkor még a családi házban volt a bölcsőde, utána pakoltunk az új helyre. Igyekeztünk a lehetőségeinkhez mérten szépen és szakmailag mindenféleképpen megfelelően berendezni az új épületet. Azóta nagyon sok gyerek

indult innen óvodába.

Mi győzött meg a választásodkor arról, hogy a kisgyermek mellett döntöttél?

Mindig nagyon szerettem a kisgyerekeket, biztosan ez motivált. Tulajdonképpen tanulmányaim során egyre jobban ráéreztem arra, hogy ezeknek a kicsi gyerekeknek ahhoz, hogy elindítsuk őket az életbe mennyi szeretet, mennyi törődés kell. A csoportban ezt igyekszem igazságosan megosztani, hogy mindenki egyformán részesüljön belőle. Az életben majd meg kell, hogy állják a helyüket. Egy picit pótoljuk az otthont, hisz a szülők, ha dolgoznak, a gyermeküket el kell helyezniük.

Milyen feladatkört látsz el a munkahelyen?

Csoportos gondozónő vagyok. Ketten vagyunk egy csoportban, feladatom a csoport életének megszervezése, a gyermekek maximális ellátása, érzelmileg, testileg, szellemileg, minden területen. Az ünnepek megszervezése, játékok készítése is feladatunk. Fontosnak tartjuk az önállóságra szoktatást, a társas kapcsolatok kialakítását.

Hány gyerek tartozik hozzád?

Mindkét csoportban 16-os a létszám, s ha csak nincs valami vírus, szinte alig van hiányzó. A csoportban is kis-csoportok működnek, így nyolc gyerek tartozik hozzám. A

DÍJAZOTTJAINK

szokásrendszer kialakítása megkönnyíti a munkánkat, s biztonságérzetet ad a gyerekeknek.

Milyen idős volt a legkisebb gyermek a csoportodban?

Öt hónapos. Ez nem egyedüli, nagyon sok öthónapos gyermekkel kezdtem. Szinte minden csoportban van, nagyon ritka, ha nincsen pici. Sajnos ez a világ olyan, ha a szülőnek a munkahely fölajánlja a munkát, bizony mennie kell.

Mennyire változtatja meg a csoport életét egy ilyen pici, a nagy korkülönbség miatt? Hogyan tudtok közösen tevékenykedni?

Mivel csak két csoportunk van, annyi pici nincs, hogy azonos korcsoportokat alkothassunk, vegyes csoportban helyezük el őket, ami a közösség életét megváltoztathatja ugyan, de a nagyobbaknak, és a kicsiknek is jelenthet előnyt. A nagyobbak szívesen segítenek a kicsiknek, hiszen ők már „nagyok”, a kicsiknek pedig húzó erő lehet, hogy ők is szeretnének olyan „nagyok” lenni. Persze a felmenő rendszert, a gondozói állandóságot így is biztosítjuk a gyerekeknek, ami biztonságot nyújt nekik.

A hírekben hallottam, változás lesz a GYES, GYED területén? Tudjátok-e hogyan érinti ez a bölcsődéket?

Véleményem szerint, ha ezek a tervek megvalósulnak, a bölcsődékre nagyobb figyelmet fordítanak, ez remélem kedvező lesz. Az információknak még nem konkrét, így ezekről nem is mondanék többet.

A pedagógusok szakosodnak annak megfelelően, mit éreznek magukhoz közelebb állónak. Ez hogyan érvényesül nálad?

A mi szakmánkban egy gondozónő nem szakosodhat valamilyen területre, hiszen a gyerekek ellátása folyamatos, teljes embert kíván, nem lehet csak rajzolni vagy énekelni.

Nagyon szeretek énekelni, verset, mondókat mondani a gyerekeknek, hiszen ők még nagyon fogékonyak az új dolgokra. Sokszor egy-egy gyermek látszólag mást játszik, de a füle közben nyitott a zenére és legközelebb ő is szívesen bekapcsolódik.

Bár nálunk nincsenek foglalkozások, fejlődésüket sok-sok területet érintve motiváljuk. Lehetőséget biztosítunk a kezűességük fejlesztésére, rajzolásra, festésre, a nagyobbaknak vágásra. Igyekszünk olyan játékokkal föltölteni a polcokat, amelyek-e korcsoportnak megfelelőek, fejlődésüket biztosítják. Fontos, hogy a játékokat úgy tudjuk irányítani, hogy saját fantáziájuk alapján önállóan tudjanak tevékenykedni.

Mikor, hogyan tudta meg, hogy elismerést kapsz munkáért?

Ott az ünnepségen derült ki. Titkos szavazás volt, én másra gondoltam, s meg voltam győződve, hogy ő kapja. Így valóban váratlan volt. Köszönöm a rám szavazó kollégáknak a szeretetet, az elismerést. Nagy meglepetést okoztak ezzel.

Idézem az elismerő sorokat, melyek az oklevélen olvashatóak:

„Bozsó Jánosné részére, a Semmelweis-nap alkalmából,

megköszönve a Virágoskert Óvoda és Bölcsőde intézményében szívvel-lélekkel végzett szakgondozói tevékenységét.”

S azt, hogy ez a gondozói tevékenység immár harminc éves, - Editke harminc éve öleli, simogatja, s vonja szeretetével varázskörébe az aprónépet – ezt egy óvatos mondatba rejtve tudtam meg.

Mivel töltöd a szabadidődet?

Szeretek olvasni, kirándulni, kertészkedni. Kirándulni már csak ketten járunk a férjemmel, nagyfiaim már dolgoznak.

A munkámról sokat tudnék mesélni, minden gyerekek megvan a maga egyénisége, kedvessége. Minden napra jut valami, ami örömet okoz az embernek, s ez ösztönzi tovább. Ez egy kölcsönös kapcsolat, hiszen ebben a munkában az a legszebb, amikor ezeket a gyerekektől visszakapjuk.

Terveid?

Ha még lehetőség nyílik, szívesen tanulnék, hisz eddigi tanulmányaim alapján is éreztem, hogy mennyi mindent kapok, megújulási lehetőséget ad a tanulás. Szeretném a munkám továbbra is jól végezni. Jól érzem magam a munkahelyemen, s itt Rákóczipfalván is.

Editke! Gratulálok az elismerésedhez. Jó egészséget, és további szeretetteljes munkát kívánok!

K.G.

„A DALLAMOKAT NEM FELEJTEM EL!” OLAJIPARI SZAKKÖZÉPBŐL A KATEDRÁRA

A Pedagógus-nap alkalmából az általános iskola munkatársai egymás közül választják ki azt a két dolgozót, akik véleményük szerint a legjobban végezték munkájukat az elmúlt évben. Az idén az egyik díjazott Sándorné Pusztai Erika lett. Beszélgetésünk apropóját ez a díj adja. Valójában azonban azért beszélgetek Vele, mert nagyon kíváncsi vagyok erre a szép magyarsággal, választékosan beszélő tanárra, a kicsi és nagy fiát nevelő édesanyára, a mindig ezer fordulaton pörgő fiatalasszonyra. És mert egyszerűen jó Vele beszélgetni...

- Utálom a riportokat! – kezdi, miközben elhelyezkedik az asztalnál. Egyik kezéből lepakolja Marci fia gyermekjátékait, a másikkal meg a zöldségekkel teli bevásárló szatyrot.

- Miért is?

- Azért, mert nem az én stílusom az öntömjénezés, tehát magamról nem szívesen mesélek. A mai oktatásüggyel kapcsolatban pedig szépet és jót nem tudok elmondani. Teszem a dolgomat, szeretem a munkámat. A gyerekeket próbálok „megmenteni”, hogy képesek legyenek átvenni bizonyos erkölcsi, etikai értékrendet, mert azok nélkül nem ember az ember.

- Akkor talán kezdjük az elején... Mesélj egy kicsit a családdodról!

- A szüleim kecskemétiak, én pedig Szolnokon kezdtem a pályát az újvárosi általános iskolában egy túlkoros, halmozottan hátrányos helyzetű cigánygyerekekből álló osztállyal. Amikor énekórán elkezdtem zongorázni, ők kiugráltak a padokból és táncra perdültek. A ritmusgyakorlatokhoz vizeskannákat használtak. Mélyvíz volt a javából! Rákóczipfalván szolgálati lakást ajánlottak a magyar-ének szakos álláshelyhez, így aztán ideköl-

DÍJAZOTTJAINK

töztünk.

- Ezek szerint a férjed sem rákóczi falvai?

- Nem bizony, Balatontapolcáról származik. Nagykanizsán a középiskolában ismerkedtünk meg.

- Zenei középiskolába jártál?

- Dehogy! Olajipariba! Szénhidrogén-kitermelő szakra jártam. Ez afféle családi tradíció nálunk. Nagyon szerettem a szakrajzot, a hegesztést, a mechanikát. Az

iskola elvégzése után vártak a szegedi MOL-nál, én azonban inkább továbbtanultam. Magyar-ének szakon.

- Rákóczi falvát sikerült a szívedbe zární?

- Már rég elmentem volna, ha nem tetszene. Szeretjük a falusi életet. Más embert zavar, hogy itt mindenkiről mindent tudnak, de engem nem. Sőt, inkább pozitívumként értékelem, mert látom a mögötte lévő segítőkészséget is.

- Melyik évben költöztetek ide?

- Na ez jó kérdés! – neveti el magát, majd bőszt kutatásba kezd a táskájában. – Borzasztóan rossz a számmemóriám, képtelen vagyok megjegyezni a telefonszámokat, évszámokat... Tudod, hogyan vizsgáztam történelemből? Hogyan tanultam meg az évszámokat? Minden számhoz „hozzárendeltem” egy zenei hangot. A mohácsi vész például „dó-szó-ré-lá”, vagyis 1526. A dallamokat nem felejttem el! - és közben előkerül egy kis darab rózsaszín papír is a tárcából. - 1991. július 1-én kezdtem el itt dolgozni. A gyerekeim már ide születtek. Hogy milyenek a gyerekek? A nagyfiam pont ugyanolyan problémákkal küzd, mint bármely másik 15 éves kamasz fiú, és én is pont olyan problémákkal küzdök, mint bármely másik, 15 éves kamasz fiút nevelő szülő.

- És a kicsi?

- Hát nézz rá! Most is az asztalon van! Nagyon eleven négy és fél éves kis lurkó! Én meg igyekszem a vadhajtasokat lenyegetni... Marcika! Gyere le az asztalról!

- Magyarot és éneket tanítasz, énekkart vezetsz - s mindjárt kétfélét, hiszen az iskolai mellett a nyugdíjas klub énekkarát is vezeted -, furulyát oktatsz és szolfézst, osztályfőnök vagy, suliszínpadot vezetsz, s közben természetesen anyuka és feleség és háziasszony is vagy. A nap Neked is csak 24 órából áll. Hogyan sikerül mindent megvalósítani?

- Nem tudom. Szeretem csinálni. Talán csak ennyi a válasz.

A pedagógusi pályán csak az marad meg, aki sikert tud elérni, akinek van sikerélménye a gyerekek között. Annyi negatívum, annyi rossz érzés van a mai oktatásügyben, hogy enélkül nem tudnék létezni. Az én munkám a gyerek eredményeiben köszön vissza. Ezt kellene a szülőknek is belátniuk.

- És nem látják be?

- Sok szülőben - talán a saját, negatív gyermekkori élmények hatására - az iskola és a tanár egyfajta ellenség. A gyerekeken nagyon jól lemérhető, hogy milyen a pedagógusok megítélése otthon. A tisztelettudó szülőknek a gyermeke is tisztelettudó.

- Visszatérve az időbeosztásra... Hogyan is zsonglörködés az idővel, hogy mindenre jusson energiád?

- Talán jól csoportosítok. Mindennap főzök, s igyekszem nem elhanyagolni a családomat. Bár állandóan tépelődöm, hogy sikerül-e megfelelni minden területen?

- Mi jelenti számodra a pihenést?

- Az, hogy nyáron egy teljes hónapig együtt van a család a hegyekben. Túrunk, úszunk és csakis egymásra figyelünk. Év közben erre nincs lehetőség.

- Akkor mire van?

- Sem olvasni, sem művelődni, sem zongorázni nem tudok, mert soha nem vagyok egyedül. A magánéletemet is kitölti a munkám. Nagy fájdalom, hogy nem jut időm zenélni.

- Milyen hangszeren játszol?

- Az egyetlen hangszer, amin jól, az a zongora. De tudok egy kicsit tangóharmonikázni, furulyázni, szájharmonikázni, és gitáron is pengetek egy kicsit.

- Azt mondd, hogy a mai oktatás, a pedagógus szakma nagyon nehéz helyzetben van...

- Meggyőződése, hogy teljesen mindegy, milyen szaktudása van a pedagógusnak. Majdnem hogy nem számít a tudása, mert csak akkor tud tanítani, ha tud fegyelmet tartani az osztályban! Bosszantó és elkésztő, hogy „katonatisztesdit” kell játszani, vagy éppen fel kell venni a gyerekek stílusát ahhoz, hogy egyáltalán el tudjuk kezdeni az órát!

- Mi lehet szerinted a megoldás?

- Egyértelműen a tanárok nagyobb szabadsága! Ne legyen megkötve a kezük a saját szakmájuk gyakorlása közben! Lehessen eltávolítani a gyereket, ha nem tud az iskola normáinak megfelelően viselkedni. Menjen másik iskolába, s ha majd harmadjára kell egy új közösségbe beilleszkednie, talán megfontolja, hogyan viselkedik. És legyen felelősségre vonható a szülő. Elkésztő, hogy milyen sok pedagógus hagyja el a pályát, mert ezekkel a nehézségekkel egyszerűen nem tud megbirkózni, pedig egyébként nagy tudású szakember. Én azért vagyok ezen a pályán, mert abban hiszek, hogy tudok adni némi útmutatást a gyerekeknek, hogy tudok nekik felvillantani valamit az örök értékekből. Hogy meg tudom nekik mutatni, mi a jó és mi a szép. És akkor talán marad valami a mai világban, ami miatt megérné kimondani: EMBER.

Cs. Csáti Réka

Hónyiné Nagy Erzsébet díjazottat a következő számunkban szövegeztük meg.

ISKOLÁNK

A legfiatalabb „Év diákja”

A 2007/2008-as tanév „Év diákját” az iskolai évzárón jelentették be. A már hagyományokká vált címét idén Pintér Orsolya 8.a osztályos tanuló kapta, kiemelkedő tanulmányi eredményéért és közösségi munkájáért. Vele készítettünk interjút, általános iskolai éveiről, továbbtanulásáról és szabadideji tevékenységeiről.

Hogyan emlékszel vissza az elmúlt nyolc esztendőre?

Voltak szép pillanatok, amiket nem szeretnék elfelejteni, és voltak olyanok is, amiket így visszatekintve nem látok olyan rosznak, de akkoriban nem a kedvemre valók voltak. Az osztályomat szerettem, jó kis társaság voltunk. Nem tudom, hogy jövőre milyen lesz, de hiányozni fognak az általános iskolai barátaim. Tanáraimhoz is kellemes emlékek kötnek, hiszen rendes oktatók. Szó ami szó, a jövőben is jó lenne, ha ilyen társaság venne körül.

Mesélg az érdeklődési körödről!

Igazából az angol a kedvenc tantárgyam, de szeretem a matematikát és a magyar irodalmat is. A nyelvtant már kevésbé. Érdekel még a kémia, de csak a látványos része, a részletesebb tanulása nem a célom.

Milyen a tanulmányi eredményed, és milyen versenyeredményeid vannak?

Az általános iskolában végig kitűnő voltam, amire büszke vagyok. Versenyeredmények terén a rajz áll hozzám közel. A Szolnok megyei Lelkisegélyszolgálat rajzpályázatán a tizenöt-tizenhét éves korosztályban harmadik helyezést értem el. Idén az iskolai matematikaversenyen első lettem, aminek nagyon örültem, mert nem hittem volna, hogy ilyen jól sikerültek a tesztek. Magyarból az országos, levelezős „Ne felejtsetek!” anyanyelvi versenyen ezüst fokozatot értem el, immár második éve.

Hova mész továbbtanulni?

A 2008/2009-es tanévet a Varga Katalin Gimnázium két tanítási nyelvű szakárán kezdem. Azért ezt választottam, mert ez a program ad érettségit és felsőfokú nyelvvizsgát, amire szüksége van az embernek.

Milyen érzelmekkel várod az első gimnáziumi évet? Vannak elvárásaid az iskolával kapcsolatban?

Elvárásaim kifejezetten nincsenek, maximum annyi, hogy ne kivételezzenek velem a külsőm és a stílusom mi-

att. Egyébként a jövőbeli osztályom egy részét már ismerem és nagyon elégedett vagyok velük, mert rendesek. A beilleszkedéssel nem lesznek problémáim remélhetőleg. Ha a tanulással bajban leszek, akkor pedig belehúzok. Az első évben főként angolt fogok tanulni, de azt nagyon-nagyon-nagyon sokat.

Tanulmányaid befejeztével milyen szakmai pályán szeretnél elhelyezkedni?

Konkrétan kijelenthetem, hogy nem tudom, hogy mi szeretnék lenni. Igen tág az érdeklődési köröm, és még amúgy is van négy évem eldönteni, hogy milyen irányba szeretnék elmozdulni.

Szabadidődben mivel foglalkozol szívesen?

Olvasással, de minden mennyiségben. Nagyon szeretek olvasni. Kedvenc íróim Stephen King és Robin Cook. Nem tudom letenni a könyveiket. Szeretek rajzolni is. Ha olyan hangulatom van, akkor egymás után több művet is alkotok. A sport viszont nem áll hozzám közel, de majdnem egy évig műugrottam.

A nyárra milyen terveid vannak?

A nyári szünetre nagyon be vagyok táblázva. Június 29-től megyek egy négy hetes angliai útra, ami egy nyelviskola keretein belül lett szervezve. Szerintem jó lesz, bár hiányozni fognak az itthoniak és az ismerőseim. Augusztusba pedig találkozok egy nagyon jó ismerőssel, aki messze lakik. Nagyon várom már, és izgatott vagyok, hiszen ez lesz az első találkozásom vele.

És végezetül. Az „Év diákja” cím mit jelent számodra?

Azt, hogy népszerűnek tekinthető vagyok. Meglepett, hogy engem választottak, mert a mezőny erős volt. De nagyon örülök neki, és köszönöm, akik rám szavaztak! Így csodálatos emlékekkel hagyom itt az iskolát.

Köszönöm, hogy válaszoltál kérdéseimre. A jövőre tekintve pedig további szép eredményeket és sikeres iskola-kezdést kívánok, valamint kellemes vakációt!

Tóth Kitti

ÓVODA-BÖLCSÖDE

Családi nap a bölcsődében

2008. június 13 -án pénteken családi rendezvényt tartott a Virágoskert Óvoda és Bölcsőde két bölcsődei csoportja, a Csigabiga és a Pillangó csoport.

Napközben minden úgy zajlott, mint más pénteki napon a bölcsődések naprendje szerint.

A folyamatban azonban az anyukák, apukák, nagymamák is aktívan részt vettek.

Sajnos az esős idő miatt a programok a csoportszobában, és a kiszolgáló helyiségekben zajlottak. A bölcsisiek ragasztottak, téstából nyakláncot- karkötőt fűzhettek, főzött gyurmával gyurmázhattak, hűtőmágnest készíthettek. Szüleik segítségével készítették el saját művészeti remekeiket. A szülők is ismerkedhettek, beszélgethettek egymással, közben figyelhették gyermekük tevékenységét.

Meghívott vendég gyerekek szórakoztatták a bölcsiseket és a felnőtt közönséget, akik kitartó figyelemmel és tapssal köszönték meg a helyi általános iskola Suli színpadjának meseelőadását.

A szülők megkóstolhatták a reggelit és az ebédet. Nagy sikere volt a reggeli falatkáknak, délben pedig a főzeléknek. A szülők receptek közül is válogathattak, amit otthon majd elkészíthetnek.

Ilyenek voltunk címmel, régi és új képekből fénykép kiállítás rendeztünk.

Tombola is várta a kicsiket és szüleiket. A szülők szívesen ajánlottak fel játékeszközöket, hogy létrejöhessen ez a program.

Így ez a nap jótékonyági célt is szolgált.

A felajánlásokért KÖSZÖNET minden szülőnek.

Köszönjük támogatóinknak, vendégeinknek, hogy segítették munkánkat.

TÁMOGATÓINK:

- Tóth Lajos polgármester
- Dr Varga János jegyző
- Török István aljegyző
- Vadász Istvánné AMK igazgató
- Mondy Béláné Óvoda vezetőhelyettes

A Virágoskert Óvoda és Bölcsőde nyári nyitvatartási rendje:

Időpont:	Óvodaépület helye:
2008. 07. 01. – 2008. 07. 04.	Rákóczi Ferenc út 60.
2008. 07. 07. – 2008. 07. 11.	Toldi Miklós út 33.
2008. 07. 11. – 2008. 07. 25. zárva	
2008. 07. 28. – 2008. 08. 15.	Toldi Miklós út 33.
2008. 08. 18. – 2008. 08. 29.	Rákóczi Ferenc út 60.

A Bölcsőde 2008. 07. 11.- 2008. 08. 08. között zárva tart

- Balogné Gajdos Julianna Csoportvezető családgondozó
- Dr Bodács Zsófia háziorvos
- Mézes Emilné szociális bizottság elnöke
- Timárné Fischer Magdolna intézményegység vezető
- Császiné Csáti Réka intézményegység vezető
- Varsány Közösségi Ház dolgozó
- Sándorné Pusztai Erika pedagógus
- Suli színpad
- LAÉT helyi szervezete
- Zsuzsa néni rőfös boltja
- Meggyfa borozó
- Dreher söröző
- 401 COOP ABC
- 404 COOP ABC
- Élelmix-Trans Bt
- Bordás és Társa családi bolt
- Barhács Mihályné
- Bozsó Jánosné vállalkozó

A közös programokat, közös játékokat mindenki nagyon élvezte jókedvűen derűsen töltöttük el ezt a napot.

Bölcsőde dolgozó

ÓVODA-BÖLCSÖDE

Egy szülő utolsó levele a bölcsödéhez

Itt a nyár, megint eltelt egy év a bölcsödében, 16 gyereknek ez volt az utolsó. Visszagondoltam arra, hogy mióta is járok én a bölcsihez.

Mondhatni, ezer éve. A fiam is ott ismerkedett meg a közösség fogalmával, Erzsike néni főztjével, amit azóta is emleget (nekem a saláta főzelékem még mindig nem úgy néz ki, mint neki).

Egy pár év elteltével a lányom is bölcsödés lett. Nagy izgalom ez az ember életében. Az első szülői értekezlet, az első találkozás, ismerkedés, és elfogadás. Ezt csak az tudja, hogy milyen kemény, aki ezen átesik, legyen az szülő, gyermek, vagy gondozó.

A mai világban írhatnám, ezt kell tenni, mert rákényszerít az embert, hogy visszatérjen a munkahelyére. Pedig ez az én gyerekkoromban sem volt másként.

A szülőknek dolgozniuk kell, és így nekünk is el kellett indulni az „életbe”. Anyukám elmondása alapján én is imádtam a bölcsit, Gálné Ica néni és a többiek, mindig így emlegette. Emlémem ugyan erről nem sok van, de azt tudom, hogy az én gyermekeim is oda voltak e közösségért.

Tehát csak a dátumok, a helyszín és a dolgozók változtak.

A szemlélet, hogy mindent a gyerekekért, semmit sem változott.

A saját tapasztalatom alapján csak jót és szépet tudok írni, és mondani a bölcsiről. Az ott dolgozók felelősségtudatáról, hozzáállásáról, leleményességéről, kreativitásáról. Ami minden egyes nap, héten és évben megmutatkozik.

Történt ez nem olyan régen is, mikor a bölcsiben családi napot szerveztek. Az időjárás nem volt éppen megfelelő, de

az ott dolgozók ezt nagyon ügyesen megoldották és mindenki nagyon jól érezte magát. Tésztaláncot készíthettek, különleges – a gondozó nénik által készített – gyurmával játszhattak. Ki akart ragaszthatott, festhetett, hűtőmágnest készíthetett, különféle magokból – termésekből alkothattak.

Ezen a napon egy picit bepillanthattunk gyermekeink életébe, mindennapjaikba. Sikerült. Köszönet Nekik érte!

Még az iskolások is megtiszteltek minket egy látványos kis műsorral.

Tehát VÉGE. Ez volt az utolsó gyermekeink életébe, valami véget ért!

Tudom, hogy sok ilyen lesz még, az ovi, sulis, gimis. De az más, mondhatni anyjuk helyett, anyjuk voltak, míg a szülők dolgoztak

Sír- mondja az egyik anyuka nekem a bölcsöde előtt.

Tudom, az enyém is, csak nekem már nem azért, mert most marad itt először, hanem mert utoljára.

MPZS

Urbánné Kelemen Róza

Bokréta magadnak

Képzeld, hogy színekből áll az élet!
Színes bokréta, magad kötheted.
Szürkének véled?
Ha tiszta lélekkel magadba nézel
újra kezdheted.

Ne kergesd az álmok kék madarát
lila célokat, sárga még-eket.
Fedezd fel magadnak a zöldellő
tavaszt, a virágzó mezőt,
a kék eget.

Tanulj meg élni!
Száz színével vár az élet.
De virágát pompás csokorral
Csak magad kötheted.

KÖNYVTÁR

Egy új település születése

A kiegyezés után a második katonai felmérést félbeszakítva, a hadügyminisztérium a Monarchia új felmérést rendelt el. A harmadik katonai felmérés Magyarország területén 1872 és 84 között zajlott le. Már méterrendszerben készítették és részletes bejárással egészítették ki a térképek tartalmát. A mellékelt térképet 1917-ben részben helyesbítették, de szerencsénkre környékünkön nem. Láthatjuk az első harmincegynehány telepes házat, az éppen kialakulófélben lévő faluban. Rákóczi község akkori határait is megfigyelhetjük, amit mintha fasor szegélyezett volna. Elképzelhető, hogy a települések és birtokok határait valóban fasorokkal jelölték egyes helyeken.

1904-ben készítették azt a rendkívüli részletes közigazgatási és földművelési térképet, ami Rákóczi-falvát még a főtér kialakítása előtti formájában mutatja, amiről 1887-ben rendelkeztek. A több mint száz házat ábrázoló térképen kelet-nyugati irányban még csak a mai Rákóczi és Jókai út látható. Észak-dél felé pedig feltehetően a mai Szent László, Vasvári, Kossuth és Zrínyi út, valamint a Kinizsi és József Attila út látható. Lehet, hogy nem pontosan ezek az utcák

voltak már meg. De a lényeg, hogy a főtér kialakítása mellett, újabb utcák megnyitására is sor került. A Szent László király úttól keletre még egyáltalán nem voltak utcák. A már meglévő gátak ellenére még jelentős belvizek voltak a Bivaly-tó területén, s a mai 442-es út jobb oldalán egészen Martfüig. Kialakult dűlőutak még nem voltak, egy egyenes út vezetett a „part alatt” a Tiszáig, valószínűleg a gátórház elérésére. Egy másik út a mai Jókai úttól indul a szandai földek irányába, megerősítve azt a hagyományt, hogy ez volt a falu első utcája. A Rákóczi úttól még a Rákóczi kastély hármastűzépületgyűjtéséhez sem vezet út.

A térképekről szóló sorozatom ezzel véget ért. Remélem, hogy múltunk után érdeklődők, vagy kutatók számára érdekes és hasznos információkkal szolgáltam. Ha újabb térképek, vagy információk kerülnek az Önök birtokába, osszák meg ezt a közösséggel mindannyiunk hasznára és örömére.

Ne feledjék: térképről szóló írásokat megtalálják a könyvtárban !

Menyhárt János

SZOCIÁLIS ÜGYEK

Bemutakozás

A változások korát éljük. Mi ezt, igazán elmondhatjuk magunkról. 2006 áprilisa óta ez a mostani az ötödik alkalom, hogy személyi anyagunkban változást kell bejegyezni munkahelyünk átszervezése, vagy munkahelyünk nevének változása miatt.

Újra átalakulás, átszervezés, összevonás, társulás, beintegrálás, ki minek mondja, gondolja. Az Egyesített Szociális Intézmény megszűnik, az „Aranyósz” Idősek Bentlakásos Otthona és a szociális étkeztetés megszervezéséről kistérségi feladatellátásban egy új intézmény gondoskodik. 2008. július 01. napjával létrejön az új intézmény Szolnoki Kistérség Többcélú Társulása Gyermekjóléti és Szociális Szolgáltató Központ, mely a településünkön korábban is működő személyes gondoskodást nyújtó szociális ellátásokat működteti egységes szervezet keretében. Székhelye: Rákócziútfalva, Kossuth út 13. Továbbra is a három település – Rákócziútfalva, Martfű és Rákócziútfalu - lakosságának ellátása a feladatunk. Az intézmény megbízott igazgatója 2008. július 01-től október 01-ig (a pályázati eljárás lezajlásáig) Holoveczné Sipos Erika.

Általános igazgató helyettes: Gonda Lajosné, aki helyettesi munkája mellett, irányítja a Családsegítő és a Gyermekjóléti Szolgálatot, valamint a Közösségi ellátást (pszichiátriai és szenvedély betegek gondozása) végzők munkáját mindhárom településen.

Az idősek ellátását, gondozását végzők vezetője: Polyákné Agócs Ilona. Irányítása alatt végzi munkáját a Házi segítségnyújtás, a Támogató szolgálat, az Idősek klubja, valamint felületi a szociális étkeztetés.

Településünkön működő szolgálatok:

Székhelyen működő szolgáltatások:

- „Aranyósz” Idősek Bentlakásos Otthona – Polyákné Agócs Ilona

- Idősek Klubja, Házi segítségnyújtás, Jelzőrendszeres házi segítségnyújtás– Sóber Anett - szolgálatvezető

- Támogató Szolgálat, étkeztetés – Kapocsán Mihályné – szolgálatvezető

Toldi út 33. szám alatt működő szolgáltatások:

- Családsegítő és Gyermekjóléti Szolgálat – Baloghné Gajdos Julianna, Kurdi Valéria - családgondozók

- Közösségi ellátás – pszichiátriai betegek – Lovas Imréné - gondozó

- Közösségi ellátás – szenvedélybetegek – Aranyiné Dienes Éva. - gondozó

A dolgozók nevében elmondhatom, mindent megteszünk annak érdekében, hogy a rászoruló, a segítségért, tanácsért hozzánk fordulók, az ügyes-bajos dolgaik elintézésében segítséget kérők elégedettek legyenek és a mindennapi ellátásuk során ne érezzék a bőrükön a sokadik intézményi átszervezés, átalakulás nehézségeit. Arra törekszünk, hogy az ellátás továbbra is gördülékeny és magas színvonalú legyen.

Továbbra is forduljanak hozzánk bizalommal.

Bné

Törvénymódosításra lenne szükség

Mostanában sűrűn hallani rádióban, televízióban, de gyakran olvashatunk az újságokban arról, hogy kinek járjon, vagy ne járjon szociális segély. Településünkön is beszélnek róla az emberek, hogy kik kapnak segélyt. Rákócziútfalva Nagyközség Képviselő-testületének 3/2007.(II.21.) önkormányzati rendelete a pénzben és természetben nyújtott szociális ellátásokról rendelkezik a szociális segélyezésről.

1.§ A rendelet célja, hogy a Képviselő-testület a felnőtt korúakra vonatkozó szociális gondoskodás hatáskörébe tartozó feladatait tekintve megállapítsa az egyes ellátásokra való jogosultság feltételeit, az eljárás és az ellenőrzés rendjét.

II. fejezet meghatározza az együttműködési eljárást a rendszeres szociális segélyben részesülő személyek részére.

7.§ (3) az aktív korú nem foglalkoztatott személy a rendszeres szociális segély folyósításának feltételeként az Önkormányzattal, az Észak-alföldi Rgionális Munkaügyi Központ Szolnoki Kirendeltségével – továbbiakban Munkaügyi Központ, és a Szolnoki Kistérség Többcélú Társulása Egyesített Szociális és Gyermekjóléti Centrum – továbbiakban Centrum Családsegítő Szolgálat – /2008.július 01-től új intézmény új név: Szolnoki Kistérség Többcélú Társulása Gyermekjóléti és Szociális Szolgáltató Központ/ együttműködni köteles, melyről megállapító határozatban kell rendelkezni

Önkormányzati rendeletünk a következőkről rendelkezik:

(5)b) a munkaügyi központ értesítése alapján munkahely felajánlása céljából a munkaügyi központnál megjelenni, a felajánlott és a számára a jogszabály szerint megfelelő munkát elfogadni, és a beilleszkedést segítő humánszolgáltatási programokban részt venni.

c) amennyiben munkába áll, s a munkahelyet nem az önkormányzat, vagy a munkaügyi központ ajánlja fel számára, a munkába állást köteles bejelenteni.

(9) Az ellátást folyósító szerv az együttműködési kötelezettség megszegése esetén a (3) bekezdésben meghatározott szervek megkeresése útján ellenőrzi.

(10)...az együttműködési kötelezettség megszegése esetén a rendszeres szociális segély – a kötelezettség nem teljesítéséig, de legfeljebb 6 hónapig – 75%-os mértékben kerül folyósításra.

(11) Az együttműködési kötelezettség súlyos megszegésének esete:

a) ha a rendszeres szociális segélyben részesülő személyt a munkaügyi központ neki felróható okokból törli a nyilvántartásból,

b) ha a rendszeres szociális segélyben részesülő személyt neki felróható módon nem vesz részt a számára előírt felülvizsgálaton,

c) ha a nem foglalkoztatott személy a Családsegítő szolgálat két egymást követő alkalommal szabályszerű értesítés ellenére nem jelenik meg, és távolmaradásának alapos okát annak megszüntétől számított 10 napon belül nem igazolja,

Folytatás a 23-dik oldalon.

CIVILEK

A Rákóczi-dombormű avatása

A Szent Iván-napi program-sorozat részeként 2008. június 21-én 19 órakor az Alkotóház falán felavatásra került Borsos István szobrászművész II. Rákóczi Ferencet ábrázoló lovas domborműve.

A művészpár jelenlétében – kis számú érdeklődő előtt – Máté Pál a következő szavakkal méltatta az eseményt, és ajánlotta a község lakosságának figyelmébe e páratlan alkotást.

„Tisztelt Megjelentek! Kedves Barátaim!

Emlékezni gyűltünk össze e régi ház udvarán. Emlékezni és ünnepelni. Emlékezni a nagy fejedelemre, II. Rákóczi Ferencre, és ünnepelni az egyik legmagasztosabb emberi tulajdonságot, az önzetlen barátságot.

*„Nagy az ki a hazát nagygyá teszi
Fáradj, s ne vitázz, hogy csekély léssen
Műved hazád nagy építményében.*

*Morzsát vigyünk csak, s töltsünk hézagot
Sok morzsa dombbá, domb hegygé léssen
Nagygyá, magassá mint a Tátra bérc.*”

Vörösmarty Mihály magasztos szavai ma is időtállóak.

Időszerűek voltak akkor is, amikor 1694-ben II. Rákóczi Ferenc Magyarországon telepedett le. Mint Sáros vármegye főispánja megdöbbenve tapasztalta a Habsburg elnyomást, a jobbágyok nyomorát. Mégis, amikor először kérték a felkelés vezetésére, elmenekült. Majd csak 1703-ban, a tiszaháti felkelők vezérének, Esze Tamásnak a kérésére állt a jobbágyok élére.

Ugyan a nemesség érdekében keményen elfojtotta a jobbágyok antifeudális mozgalmát, ugyanakkor számos jobbágyhelyiségnek kiváltságot adott, minden katonáskodó jobbágyot felszabadított a földesúri függés alól, az alapvető osztályellentéteket azonban nem tudta áthidalni.

Politikai látóköre és műveltsége korának főurairól emelte, éppen ezért az országgyűléseken megpróbálták korlátozni fejedelmi hatalmát. Ezek a próbálkozások önzetlenségén és hazaszereteten épp úgy megtörttek, mint a családja helyzetével visszaélő kísérletek.

Az ónodi országgyűlés eseményei - mai szemmel nézve is – előrevetítették a szabadságharc kimenetelét.

Ezt az országgyűlést II. Rákóczi Ferenc hívta össze 1707.

május 31-én, ahol előterjesztette a nemzeti egység létrehozását célzó törekvéseit.

- felvetette a közadakozás bevezetését, és a libertás (Rákóczi rézpénze) kötelező elfogadását,

- leleplezte a Túróczi vármegyei nemesek által indított békepárti szervezkedést, mire az országgyűlés résztvevői a túróczi követeket, Rakovszky Mihályt és Okolicsányi Kristófot, felkoncolták,

- az országgyűlést a Habsburg-ház trónfosztása mellé állította.

Páratlan, új és nemzeti megújodást hozható törekvései igencsak megosztották az országot, a nemesség fokozódó megalkuvása a szabadságharc elárulásához vezetett.

II. Rákóczi Ferenc 1711. február 26-án az orosz segítség megnyerése reményével elhagyta Magyarországot. Ekkor, távollétében és tudta nélkül megkötötték a szatmári békét, amit ő soha sem ismert el.

Mint tudjuk, a szabadságharc elbukott, és a Fejedelem bujdosolni kényszerült.

1718-ban, a pozsareváci béke után, a török kormány Rodostót jelölte ki tartózkodási helyül. Itt is halt meg 1735. április 8-án.

Bár a szabadságharc elbukott, II. Rákóczi Ferenc érdemei mégis elévülhetetlenek.

Alakja, emléke a jobbágyság mozgalmaiban, népmesékben, mondákban, a költők – Vörösmarty, Arany, Petőfi, Ady – költészetében él tovább.

Így gondolta ezt Ónod város vezetősége is, amikor az országgyűlés 300. évfordulójára Borsos István szobrászművészt a Nagy Fejedelem emlékéhez méltó alkotás készítésére kérték fel.

Így készült el és került felavatásra 2007-ben Ónodon II. Rákóczi Ferenc lovas domborműve.

Borsos István ennek kicsinyített mását ajánlotta Rákóczi falvának, ahová a Máté család révén kötődik. Nagy megtiszteltetés ez nekünk!

A rákóczi falvai lakosok előtt már nem teljesen ismeretlen Borsos István. 2007. szeptember 10-én a REBKö-találkozó kiemelkedő színpontja volt az a kiállítás, ahol megtapasztalhattuk, hogy „Nemesak akkor repülhet a kő, amikor eldobják, hanem akkor is, amikor úgy faragják, mint Borsos István.”

Borsos István szobrászművész, pedagógus. Közel 40 évig tanított Encsen, a dinamikusan fejlődő borsodi kisvárosban, és 32 évig igazgatója volt az ottani gimnáziumnak.

Gyermekkorától szobrászkodik. Munkáit rendszeresen kiállítja. Köztéri szobrai megtalálhatók Encsen, Ónodon, Harsányban, Vésztőn, Püspökladányban és még számtalan kisebb-nagyobb városban. Miután rátalált a rakacai „szürkemárvány”-ra, szobrai többségét ebből faragja. Ebbe a kemény kőbe annyi melegséget és puhaságot tud Borsos István beleforgatni, hogy szinte repülni látszik a nehéz kő. „Szob-

CIVILEK

raiban visszatükröződik az a nyugalom, biztonság, amelyet csak a természetben talál meg az ember.” – vallja róla egy tárlatlátogató.

Alkotásaiban gondolatait olyan tisztán és egyszerűen tudja megformálni és közvetíteni, hogy az a nem műértő számára is élményt jelent.

És most már mi is nap, mint nap részesei lehetünk ennek a csodának, ami megkapó művészet, érthető, egyben elgondolkodtató üzenetet közvetít.

Gyönyörködünk hát e szép alkotásban, és emlékezzünk! Emlékezzünk falunk névadójára, a Nagy Fejedelemre, és gondoljunk a barátságra, mely - mint ahogy most is bebizonyosodott - önzetlen és legyőzi a távolságokat.

Olvastam valahol: „*A barátság lassan érő gyümölcs.*”

Ha mi mindannyian, csak morzsányit juttatunk egymásnak ebből a lassan érő gyümölcsből, akkor biztosan megtöltjük a hézagot, és a „sok morzsa dombbá, a domb hegyé léssen, Naggyá, magassá, mint a Tátra bérce.” Mint ahogy tette ezt Borsos István. Rákóczifalva lakossága nevében köszönet érte.”

A kis ünnepség végén Császiné Csáti Réka a Közösségi Ház nevében, Rákóczifalvát bemutató kiadványok kíséretében köszönte meg a művész ajándékát.

Máté Pálné

VIII. BEROE-nyár

2008 június 28-án került megrendezésre egyesületünk legnagyobb rendezvénye.

Megyénket 4 település, 13 civil szervezete képviselte, Kenderes, Kisújszállás, Szolnok illetve a helyi civil szervezetek. A vendégeket hagyományörző ruhában a Rákóczi Lovasszakosztály tagjai fogadták. Pálinskáné Földi Mária köszöntője után, a rendezvényt Kármán István alpolgármester úr nyitotta meg. Majd Dr. Sütő Edit, az Idősügyi Tanács elnöke tartott beszámolót aktuális kérdésekről. A szakmai előadások után kulturális műsorok következtek:

- II. Rákóczi Ferenc Nyugdíjas Klub énekkara
- Dalma Dance Klub Rákóczifalvi tagozata
- Holló Eszter és Holló Péter szavalata
- Martfűi Modern Táncműhely Balett bemutatója
- Búzakalász Citerazenekar műsora
- Rákóczifalvi BEROE vidám műsora

A finom vacsorát Mester István és csapata főzte és szolgálta fel vendégeinknek. A jó hangulatról Ábel Tibor, állandó zenészi gondoskodott. A rendezvényt Czikkely József és Czikkely Józsefné örökítette meg. A terem díszítésében nagy segítséget kaptunk Hellenpach Rozália és Tóth Istvánné könyvtárosoktól, Pálinskáné Földi Máriától és Jaksa Tibor úrtól. Köszönjük az önzetlen segítségét az önkormányzatnak, a falugondnokság vezetőinek és dolgozóinak. Szeretnék köszönetet mondani azoknak, akik tombola-felajánlásukkal hozzájárultak a rendezvény sikeréhez, valamint köszönöm tagtársaim és tiszteletbeli tagjaink több mint két hónapos lelkes munkáját.

Kívánok minden rákóczifalvi lakosnak a nyárra jó pihenést.
Komárominé Kovács Katalin egyesület vezető

Törvénymódosításra lenne szükség

d) ha az aktív korú nem foglalkoztatott személy az önkormányzat vagy a munkaügyi központ által felajánlott és a számára jogszabály szerint megfelelő munkalehetőséget nem fogadja el.

Magyarul: a rendszeres szociális segélyezett köteles együttműködni az Önkormányzattal, a Munkaügyi Központtal, a Családsegítő Szolgálattal.

A rendszeres szociális segélyben részesülők mostanában már harmadik alkalommal találkoznak szolgálatunk írásbeli értesítőjével, melyben felhívjuk a figyelmüket munkalehetőségekre. Mezőgazdasági vállalkozók, cégek, kft-k keresték meg Önkormányzatunkat azzal, hogy dolgozókat alkalmaznának. Nagyon jól sikerültek a toborzások, hiszen az írásban értesített 70 fő közül ötvenen jelentek meg egy-egy tájékoztatón, majd pedig 12 főnek töltöttük a nyilatkozatot a munkába állásról. Bizunk abban, hogy minél több személynek sikerül állandó, bejelentett munkát vállalnia, hisz a munkáért járó bér mégiscsak több mint a szociális segély.

A következő „toborzó” időpontja, helyszíne: 2008. július 02.
Varsányi Közösségi Ház

Bné

CIVILEK

Pütkösi túra Krakkóban

Az idei év pütkösi ünnepe Krakkóban találta turista csoportunkat. Április 9-én indultunk, és négy napot töltöttünk együtt. Az indulás napján a hosszú utat félbeszakítva Kézsmárkon és Tátra-Lomniczon álltunk meg. Megsodáltuk a több százéves evangelista fatemplomot, amely tiszafából épült, majd a város új templomában tisztelegtünk Thököly Imre, Magyarország és Erdély fejedelmének sírja előtt. A Magas-Tátra lomniczi csúcsára lanovkával jutottunk fel. A drótkötélpálya imbolygása, a magasság és sokunkban a félelem, melyet ki jobban, ki kevésbé tudott elrejtteni, viccelődést, egymás cukkolását váltotta ki, mindaddig amíg meg nem láttuk a 2004 novemberi vihar pusztításának nyomait. A kegyetlen erővel tomboló vihar kb. 3,5 millió köbméter fát csavart ki hol gyökerestől, hol derékba törve. A megtépázott természet látványa jókedvünket gyorsan kioltotta. Majd 4 év múltán is döbbenetes a látvány, és számunkra szerencsére elképzelhetetlen erejű az a vihar, amelyik ilyen mérhe-

számú látványt, érdekességet kínál, ahol a turisták elfeledkezve az időről, hosszan elmaradnak.

A harmadik nap feszült várakozással indultunk neki az Auschwitz haláltábor megtekintésének. Idegenvezetőnk elmondása szerint a tábor 1940-ben nyitották meg, és az 1945-ben történt felszabadításáig több millió embert végeztek itt ki. Akik idekerültek, azok nagy részét (70-80 %) azonnal gázkamrákba vitték, de akiket életben hagytak, azokra is keserű sors várt. Éhség, erejükön felüli kényszermunka, rajtuk végzett orvosi kísérletek, embertelen életkörülmények. A nők általában 1-3 hónapig, a férfiak 4-8 hónapig bírták ki élve ezt az életet.

Mire végig kalauzoltak bennünket ezen és a Birkenau táboron, már mindannyiunkban nőtt a belső feszültség. Azt éreztük, csak mihamarabb menjünk innen, mert az itteni látvány, maga a tudat, hogy hol vagyunk, olyan elviselhetetlenné kezdett válni 3,5 óra után, hogy kimertülve, gyors léptekkel hagytuk magunk mögött a barakkokat.

telen pusztítást képes végezni. Fenn a csúcson a hógyólyás segített visszazökkenni a jókedv és gondtalanság mezejére, de ez az érzelmi mélységek gyors váltakozása az egész utunkat jellemezte a későbbiekben is.

Késő este értünk a szállásunkra, melyet a Lengyel Kisebbségi Önkormányzat segítségével sikerült lefoglalni. A szállás és az ellátás igen kedvező, és barátságos volt. A motel dolgozói csak az első étkezés alkalmával döbrentek meg a magyarok jókedvétől és hangoskodásától, melynek fő irányítója kisbírónk Novák Gyula volt.

A következő napon a 700 éves wieliczka sóbányába látogattunk el. A bánya 9 emeletből áll, és kb. 300 km hosszú földalatti járata és kb. 3000 helyisége van. A földalatti tavak, kápolnák, a sóból kifaragott szebbnél-szebb domborművek, szobrok teszik feledhetetlenné a látványt. 1978-ban az UNESCO Világörökség része lett.

A délután Krakkó belvárosában töltöttük. A Kultúra Európai Városa megítéssel kitüntetett, kb. egymillió lakosú város az utóbbi években dinamikusan fejlődik, és Lengyelország legszivesebben látogatott helye. A Visztula folyó által körülölelt Wawel-dombon megépített Királyi palotában töltöttük időnk legnagyobb részét. A Waweli Székesegyház a lengyel királyok koronázási helye, s ennek megfelelően lenyűgözően impozáns. Egy csodálatos műemlék, amely még ma is működő templom, és egyben egy nemzeti panteon is, ahol a lengyel királyok, nemzeti hősök nyugszanak. A város szíve a Főtér, amely Európa legnagyobb tere. A hét minden napján

A fájdalom, az ellátiadott, megbolydult emberi elme terméke e hely. Kétségbeesve gondolkodtunk a visszafelé tartó úton arról, vajon az emberiség tanult ebből a kegyetlenségéből? Milliók halálának kell lennie értelmének az utókor számára: ilyen soha nem történhet meg még egyszer.

Felzaklatott lelkünknek igazi gyógyírt jelentett a krakkói Irgalmasság Bazilika felkeresése. A világ egyik leglenyűgözőbb méretű templomát 2002-ben II. János Pál pápa szentelte fel. A zarándokközpont 5 kápolnája közül az egyik magyar.

Maga a bazilika egyszerű, alig díszített. Nincsenek benne festmények, szobrok, viszont minden fehér márvány. Az ember belép, és szinte levegőt nem kap a látványtól. A misén két nővér énekelt, piáninón játszva. Az ember ilyennek képzelet az angyalok énekét. Örök élmény lesz az életben.

Az utolsó napon még tutajoztunk a Dunajec folyón. A tutajt 5 db egyforma teknő összekötésével hozzák létre, amelyeket a tutajozás után szétszerelnek, és teherautóval visznek vissza a kiindulási helyre. A tutajok vezetői népviseletben irányítják a hajót, amely néhol vadnak is mondható. Az út majdnem két óra hosszú, de a sziklával szegélyezett folyópart látványa elvonja a figyelmet az idő múlásáról.

Gyorsan elszaladtak a napok, s már a határhoz közelítettünk, de gondolatban azon morfondíroztunk, hová vegyük legközelebb az útirányt?

TPE

Hagyományfesztivál-aratófalatok ünnepe

NAGYVILÁGBÓL

Zarándokúton Izraelben II.

Jézus földi életének és tevékenységének színhelyei, az úgynevezett Szentföld, Izrael belső területeit foglalja magában. Ennélfogva miután Tel-Aviv – Netánjá – Caesarea – Haifa – Akko nevezetességeit megtekintettük, elhagytuk a Földközi-tenger partvidékét, s az ország belsejébe indultunk. Hamarosan beléptünk Galileába, a béke, a hit, a remény és az egyetemesség üzenetét hordozó északi országgrszbe.

Izrael eme része amolyan bájos vidék. Lágyan hullámozó dombokkal, zöldben pompázó banánültetvényekkel, aratás utáni sárgálló búza és árparatókkal (Izraelben már lezajlott május közepére az aratás!), s a kéken csillogó Galileai-tengerrel.

A Galileai-tenger, nevezik Genezáreti-tónak és Yam Kinneret-nek is, nagyságát tekintve a Balatonnal vetekszik. Alakja egy hárfát formáz, héberül ezért is nevezik Kinneret-tónak. A világ legmélyebben fekvő édes vizű tava. Vízét a Jordán táplálja, magával hozva a Hermon-hegy lejtőiről érkező friss vizű források vizét is. Maga a tó Izrael legfőbb ivóvízforrása, s egyben az északi országgrsz legfontosabb halászati-sport- és üdülőközpontja. Annak idején Jézus csodatételei, tanításai legnagyobb részt e tó körül zajlottak le, s tanítványainak többsége is a Galileai-tenger környékéről származott. Nem csoda, hogy a bőség zavarával küszködünk, ami az emlékhelyek felkeresését, megtekintését illetve. Mindazonáltal a tavat teljesen körbejártuk, sőt hajóztunk is rajta.

Az ismerkedést Izrael négy szent városának egyikével, Tibériással kezdtük. Majd következett Kapernaum, Tabgha, Boldogmondások hegye, Genezaret, Magdala, Názáret, Tábor-hegy, Jezréel-völgy, Gilboa, Jordán völgye, Kána és Gadara. Utólag eldönteni, hogy melyik helyszín jelentett nagyobb élményt, egyszerűen lehetetlen.

De hogyan is lehetne összehasonlítani a Herodes Antipas által alapított szent várost például a Szíriába vezető karavánút mentén hajdan virágzó, gazdag várossal, Kapernaummal. Vagy a tabghai Kenyérzaporítás templomának csodálatos mozaikpadlózatát, amely a mozaiktechnika messzemenően kifinomult példázata, a Tábor-hegyi modern Színeváltozás

bazilika háromhajós belső terének apszisboltozatát borító aranyalapú mozaikképpel. Netán a festői szépségű környezetben emelkedő Primátus-kápolnát (Jézus a kápolna belsejében látható Mensa Christi nevű sziklán adta Péternek a főhatalmat az egyház fölött), a názareti Angyali üdvözlés temploma alatt húzódó barlanglakással, ahol Gabriel arkangyal hírül adta Mária-nak Jézus eljövendő születésének hírét. Szóval összehasonlításoknak, előbbre s hátrább tologatásoknak arrafelé nem lett volna semmi értelme. Sokkal inkább fontos volt az elcsendesedés, a befelé hallgatás. Mert a Genezareti-tó északi partján például, ahol az a furcsa formájú „lecsapott” tetejű hegy látható úgysem tudott az emberfia másra gondolni, mint a Boldogmondásokra. A táj szépsége, harmóniája és nyugalmat árasztó hangulata csak fokozta az elmélyülésre való hajlandóságot. Hol evangéliumi történetek, hol kánaánita időkre visszamenő események vagy ószövetségi korok elevenedtek meg előttünk.

A Tábor-hegy szabályosan ivelő, zöldellő magaslatán lehetett volna-e nem gondolni arra, hogy e szent hegy képezte a határát Zebulon, Isachár és Naftali törzsi szállásterületeinek. Hogy a Bírak korában Debora parancsára ott gyülekezett Bárak hadserege, hogy harcba induljon a kánaáni király, Jábin ellen. Vajon feledhettük-e a Gilboa hegy buja erdőit látva, hogy a hegy szélénél állnak Bet Sean romjai, ahol Saul király testét akasztották a város falára, miután hadseregét legyőzték a filiszteusok. Ein Harodnál pedig Gedeon katonáinak kiválasztását idézhettük fel.

2.

Izraeli látogatásunk negyedik napján búcsút vettük Galileától. Még egy utolsó séta Jordanit, fák alatt megbújó szent helyén, a Keresztelő Központban (a hagyomány szerint Keresztelő János, itt a Jordán folyó bal partján keresztelte meg Jézust, s ennek emlékére a zarándokok egy része Jardenitnél a Jordán vizével jelképesen megújítja a keresztségét. Fehér lepelbe öltözött papok derékig vízben állva merítik víz alá őket), s már indultunk is Jeriko felé. A világ egyik legősibb városa, a 9000 éves Jeriko vár ránk.

Utunk hosszú időn át a Jordán-völgyében vezetett. Délnek haladtunk az úgynevezett Afro-szíriai repedésként emlegetett folyó völgyben. A Jordánt errefelé nád, nyár, tamariskus, platán és lótuusz-fák kísérik. Érdekes módon a neve is azt jelenti, hogy lefelé haladó, délnek tartó. Mellesleg hatalmas kanyarokat ír le, s a Galileai és a Holt-tenger között valójában háromszor annyi utat tesz meg, mint amennyi a tényleges hossza.

Miközben felidéztek, hogy annak idején az Ígéret földjének határát jelezte ez a folyó, s az Úr tilalma folytán Mózes nem léphette át, lassan a táj is megváltozott körülöttünk. Előbb Samaria keleti részeit érintettük, (Salamon király halála után a központi hatalomból kivált tíz törzs önálló állam-

NAGYVILÁGBÓL

nak területe) majd a Judeai sivatag szuggesztív erejű lát képei következtek. A Jordán keleti oldalán pedig Jordánia vöröslehegyei kísérték bennünket. Egyébként az első világháború végéig a folyó két oldalán húzódó területeket egy országnak tekintették. Csak az angol mandátum idején született meg a folyótól keletre Transzjordánia.

Sziklás dombok, sivár, letarolt hegyhátak, kietlen, terméketlen vidékek, valóságosan mély elhagyott folyómedrek, meredek sziklafalak. Mindez együtt a Judeai pusztaság. S egyszer csak mindennek ellenére egy gazdagon burjánzó, zöldellő oázis, Jeriko.

A bibliai Jeriko a világ legmélyebben fekvő városa. 366 méterrel alakult ki a tenger szintje alatt. A történelem előtti időkben már erődítményei voltak és bevehetetlen falak övezték. Amikor a zsidók megjelentek, éppen kánaánita népek lakták, akik be- és elzárkóztak Izrael fiai elől. Józsué azonban az Úr utasításainak engedelmeskedve bevette a várost. Falai leomlottak, a kürtök nem hiába szóltak két napon át.

Volt idő persze, amikor Nagy Herodes járt arrafelé, s amikor Hisham arab uralkodó unokája kezdett nagyszabású építkezésbe. És persze ott élt Zakheus is, az alacsony adószedő, aki felmászott egy fára, hogy láthassa az arra elhaladó Jézust. Szóval Jeriko nagymúltú, város sok-sok érdekességgel a történelmében. Az antik romváros minden kövében a múltat őrzi. A jelenlegi település meg legalább kétarcú. Egyfelől rendezett palesztin kisváros szállodákkal, vendéglőkkel, bol-

tokkal, virágokkal, szökőkutakkal. Másfelől palesztin menekülttáborokkal, kéregető arab gyerekekkel. Csoda-e, hogy a percnként 220 liter vizet kibocsájtó Elisá forrást palesztin katonák őrzik? Katonai kísérőnk egyike meg is fogalmazta: „Ha háború lesz, döntő kérdés, hogy kié az édes víz.” Vagyis Jeriko életére ma is az arab-izraeli viszálykodás évszázados története neheztel. Az autonóm palesztin terület részét képezi, de távol áll attól, hogy a nyugalom és a békés együttélés földje legyen.

Talán nem véletlen, hogy éppen Jeriko fölé magasodik a Kisértés-hegye.

A csupasz, sziklás, zordon hegycsúcs, ahol a sátán megkísértette Jézust.

/folytatjuk/

Czirmayné Kocsis Róza

GONDOLATOK

„Nem mondtam,
csináltam.”
(Lelkes)

Amatőr fesztivál

Már többször írtam a turizmus fontosságáról és a tények is bizonyítják, hogy a 10 %-os részesedése a „nagy kosárban”, ami évente enyhén emelkedett. Sajnos a nemzetközi felmérések 122 országot rangsoroltak és Magyarország rosszul szerepelt. Ez letudható az ország állapotával és az emberek hozzáállásával. A vendégszeretettünkre olyan büszkék voltunk, ez sem igaz, mert a 100. helyre kerültünk, ami vészjóslóan jelzi a változtatás fontosságát.

Népszerűségben is csak a 40. helyre csúsztunk le. Ez a két adat mutatja mennyire leszerepeltünk ebben a fontos „iparágban” is. Gyakorlatilag Budapest, Balaton, Eger bír jelentőséggel. A fürdők néhány ezres befogadóképessége nem számottevő, még ha mi azt is szeretnénk.

(Egy példa, a nagypiramisokhoz naponta sokkal többen utaznak el és ott még ezer látóval van.) Azok, akik ilyenkor azzal védekeznek, ott van mit nézni sem helyes, mert az utóbbi 1000 évben semmi jelentőset nem alkottak Egyiptomban, viszont rájöttek, esélyük sincs eltartani a lakosságot, mert munka az nincs.

Marad a turizmus és a vendégek kiszolgálása. Ilyen országot még sokat lehetne felsorolni, pl.: Mexikó, Görögország, Kenya..., stb.

Dumaország lettünk, ahol a lakosság döntő többsége fontosabbnak tartja ki lesz Gyurcsány utóda, mint a saját sorsa. A politikusok a médiumokban sokkal többet szerepelnek, mint annak idején Karádi, Jávor, Kabos, Salamon, akik azért voltak valakik és ha megkopott a fényük meg a tehetségük, azért átsejlik, ők ma is lehetnek példák előttünk.

Szolnok és környéke akkor kerül be a TV-be, ha árvíz van, különben senki nem tud rólunk, ez köszönhető az erőszakos iparosításnak, ami mára teljesen eltűnt a városból. Az, hogy nem foglalkoztak csak szóban a jövőről (majd a jövő elvtársal...), ez megbosszulta magát és ebből kikecmeregni csak olyan szakemberekkel lehet, akik nem az órát nézik, hanem a feladatot.

Különben nagyon nehéz helyzetbe kerülünk. Nem igaz, hogy nálunk nincs szép környezet, a szemlélet és hozzáállás megváltoztatása a lényeges. Azért fontos, mert ma már nem az életszínvonal emelkedése a cél, hanem a túlélés. Odáig süllyedtünk, hogy csak szakemberek és lelkes támogatók összefogásával lehetséges visszatérni a helyes útra. Még lehet (de nincs értelme) haragudni, a másikat leszólni, „egyedül nekimenni a falnak”, várni a sültgalambot. Azok az országok, ahol ezt már belátták és tettek is érte, sokkal kevesebb gondal élük életüket, mert Árpád vezér ideális helyre hozott bennünket, csak nem volt ideje elmondani, hogy egy nép vagyunk és együtt kell megoldani a következő 1000 év feladatait.

Balázs Antal

Nostradamus

A széthúzás reményében 2008

I. A Robin Hood adó megjelenése arra enged következtetni, hogy a sherwodi erdőben jutott valakinek eszébe a magyar adózás palettájának színesítése, de már Sobri Jóska és Rózsa Sándor is készülődik.

II. A boltban kapható II. osztályú ausztriai alma, ha így alakul nemsokára a Marsról hozzák a szegedi paprikát.

III. Az a nagy hír, a Mercedes Kecskeméten 2000 dolgozónak biztosít munkát, a baj, hogy 400000 bejegyzett munkanélküli van. Tehát 200 gyárra lenne szükségünk és az ott dolgozóknak legalább a 10-es kulcsot nem lenne szabad a sluszkulccsal összetéveszteni.

IV. Azért emelik az energiahordozók árát, mert a globális felmelegedés miatt kevesebbet használnak a fogyasztók, vagy tűhők a multik.

V. Győzike nem hozza a nézettséget, most Szőke András következik, ám később sem várható Nobel díjassal műsor.

VI. Kivonják a 200 Ft-ost, ja nem azért, mert jön az Euro, hanem nagyon könnyen hamisítható. (Ez az év második vicce!)

VII. Nem a globális felmelegedés miatt van meleg és erős sugárzás, hanem mert nyár van.

Balázs Antal

Egy szabadulóművész feljegyzései

„A magyar színházi kultúrából (társadalomból) két alapvető tényező hiányzik: az elvárások rendszere és a felelősségvállalás kockázatával való szembenézés. Mindezek elcsökevényesedéséért elsősorban a szocialista mechanizmus a felelős, de már a történelem korábbi időszakai sem kedveztek kialakulásuknak. Magyarország a polgárosodás folyamatában – ez idáig – csak igen alacsony szintre jutott el, ha keményebben akarok fogalmazni, úgy is mondhatnám:

az ország népességének nagyobbik része kulturálisan, szociálisan, mentálisan elmaradott Európa nyugatos mércéjével mérve. A lakosság többsége az egyéni javak felhalmozásán túl semmilyen egyéb kihívásra nem tart igényt, nehezen kommunikál, műveletlenségét, tájékozatlanságát zárkózottsággal, időnként agresszióval „leplezi”.

Lejegyezte: Balázs Antal

A FA

Papp Imre

„A fa, mivel a földben gyökerezik, ágai azonban az ég felé irányulnak, a fa is akárcsak az ember, a két világhoz tartozás, valamint fent/lent közötti közvetítés képi megjelenítője.

A fa az Isten akaratából való élet szimbóluma, az éves körforgás során bekövetkező változásai az életet a halált és a feltámadást jelképezik.”

EGYENESEN AMERIKÁBÓL

Visszaemlékezés a falumra – 1944-től 1955 évekre

(Bombázás, orosz megszállás)

Mint azt előző számunkban ígértük, folytatjuk Erdei Abdon, Amerikában élő honfitársunk visszaemlékezéseinek közlését. Sajnos az egyes alcímek alatt is az újság terjedelméhez kell igazítanunk a részleteket, így kénytelenek vagyunk azokat – lehetőleg a logikai folyamat betartásával – rövidebb folytatásokban közölni. Íme a második rész (az írásmódot továbbra is egy az egyben közöljük, nem javítva az esetleges helyesírási hibákat, a hitelesség érdekében):

Egy vasárnap Török Antal bátyáméknál voltam, felesége közeli rokonunk, apám unokatestvére. Vasárnaponként mindig ott lógtam, játszottam ma is élő fiával Tónival, akivel még most is tartom a kapcsolatot. No meg a mozi miatt, övék volt a mozi és mint jó rokon, ingyen nézhettem a délutáni előadást.

Egy vasárnap is ott vagyok, mikor is Tóni bátyám mondja, fiam szaladj el Csépaiékhoz, mond Gyuri bácsinak, siessen, jöjjön, valahova akarok menni. El is szaladtam és csodálkoztam. Gyuri bácsi ágyba van feleségével, pedig volt már 10-11 óra. Áadtam az üzenetet, erre felveszi a pénztárcáját és ad 10 fillért, menj vissza gyerek.

Mond meg Tóni bátyádnak, hogy beteg vagyok.

Megörültem a 10 fillérnek, hazudok én 10 fillérért, amennyit csak akar.

Hiszen ezért egy szelet csokoládét, vagy 5 darab levente cukrot lehet venni. Csak Tóninál, aki minden vasárnap a piactéren cukrot árult.

Közelebről még a három amerikai katonát látom a lezuhant repülő roncsai között, el is temették a Katolikus temetőbe. (Akkor még a temető két részből állt, katolikus és református.)

Augusztus huszadikán én már nem féltem a légiriadótól, szirénázástól, az 1944. június 2-i szolnoki nagy bombázásnak már tanúja voltam, láttam sok súlyosan sebesült német katonát és halottat, amit az iskolába hoztak Szolnokról.

Az áprilisi budapesti nagy bombázásnak tanúja voltam. Apám disznót vágott a húsvéti ünnepekre.

Húsvét április elejére esett, nem tudom hányadikán.

Apám elhatározta, hogy küld a Pesten élő hűgának egy kis hurkát, kolbászt, stb. és azt én viszem fel. Szegény nénem fiatalkori botlása miatt egész életébe cseléd volt Pesten.

A csomagot én vittem fel, dacára, hogy még csak 13 éves voltam, szerencsésen megérkeztem, nagyon megörült. Másnap, azaz április 3-án, az állatkertbe akartam menni, elefántot és tigrist akartam látni.

El is indultam villamossal és már mentem vagy három megállót, mikor is megszólaltak a szirénák, a villamos megállt, az emberek, velem együtt szaladtunk óvóhelyekre, minden sarkon volt egy.

Pár perc múlva aztán elkezdődött a dörgés, mázsás bom-

bákat dobáltak. Messzire estek le, de mégis úgy dörgött, mintha a szomszéd házra esett volna. Fél óráig tartott a dörgés.

Visszamentem és néném még azon a délután haza transzportált. Mérges voltam. Rusnya amerikaiak, hányták volna a bombát a németekre, azok kezdték ezt az értelmetlen háborút.

Megakadályozták, hogy elefántot meg tigrist lássak.

Ebből látható, hogy én egy megedzett légiriadós voltam augusztus 20-án. (És tetejébe, Szolnokot bombázták majdnem minden héten, főleg június 2-án, amit már említettem.)

Én, meg unokatestvérem, ERDEI Lajos, aki 3 évvel öregebb volt mint én, minden nap a repülőtéren voltunk. (Szerencsére augusztus 20-án nem, mert ünnep volt.)

Mi gyerekek oda jártunk a német katonák szemétdombjára keresgélni, mit találunk. Találtunk szép subickos dobózatokat, húsz centis átmérőjű, szép fából készült, és találtunk még egy csomó értéktelen számárságot.

Beszélggettünk német katonákkal (bámulatos hogy gyerekek fejjel milyen gyorsan megtanultunk sok szót németül). Néztük hogy húzgálják a mázsás bombákat a Henkel bombázóba, 16 fért bele. Ha esett az eső, szárnya alá húzódtunk. Egyszer egy katona beengedett egy gépbe, sok látnivaló nincs benne, sok drót és műszer.

A felsőföldi Geiger tanyánál is volt egy nagyon szép kis szürke repülő. Ott is megismerkedtünk a katonákkal. Mikor is az egyik azt kérdezte, szeretnénk-e ezzel a szép repülővel repülni.

Már hogye szeretnénk. No, azt mondja, ha hozunk egy fél kiló szalonnát, 20 tojást és kenyeret és egy bögre lekvárt, megrepülőztet.

Nagy könyörgésre szüleink adtak szalonnát, tojást stb.

Csak apám morgott, becsap az a germán.

Anyámnak mondtam, legyen kint az udvaron, majd intetek neki, mikor erre repülünk.

Odaérve, a katonák mindjárt megsütötték a szalonnát, tojást, mink alig vártuk, hogy betegyék az utolsó falatot, jön a repülés. Mikor benyelték az utolsó falatot, az egyik elkezdett kiabálni, szaladjunk jön a kapitány. Sose láttam a katonákat többet, csak azt tudtuk meg, hogy nem is repülő-sök voltak, csak bakák.

A csalódás után azért mégis csak a reptéren ténferegünk, lestük hogy fűrják az artézi kutat, építik a felszálló kifutókat. Kubikosok, bigosok, sok napszámos.

Egy reggel új munkásokat találtunk. De micsoda munkások, öregek, kövérek, fehérek mint a fal, mint minden olyan ember, aki irodába dolgozik.

Lapátolni kellett nekik a földet a bigás talicskákra.

Szerencsétlenek, én látom hogy ezeknek soha se volt lapát a kezébe. No gondoltam, ha a kínai nagy falat 500 évig

EGYENESEN AMERIKÁBÓL

építették, ami 5 ezer kilométer, ezeknek ezt a kifutópályát, ami csak talán egy kilométer, 5 millió évig fog tartani.

Néztük őket hogy szerencsétlenkednek.

Délbe hoztak nekik valami lötytyöt, elkapkodták, mint a mannát.

Egyszer egy hozzám közel ebédlő azt mondja, kisfiú tudnál-e hozni egy liter bort. (Megjegyzem, nekünk gyerekeknek szabad volt beszélni velük, vagy ha nem is volt szabad, senki se törődött velem.)

Hát már hogyan tudnák, feleltem, ha van pénzem.

Erre beleteszi kulacsát egy zacskóba, beletesz egy tíz pengőt és letette egy kicsit távolabb.

Én felvettem, volt egy kocsmá közel a kövesúton.

Ejtőernyősnek hívták. Egy negyed óra alatt megjártam, letettem a zacskót úgy, hogy lássa hova. Kivette a kulacsot és mondja, ami pénz megmaradt, az a tied, a fáradságért.

Jézus Isten, meg van ez bolondulva, a bor csak két pengőbe került, nyolc pengőt ad 15 percnyi munkáért. Egy kubikos, aki reggel hattól este hatig tolja a talicskát, csak 4 pengőt keres egy nap. Ettől kezdve Lajos és én hordtuk nekik a bort, sajtot, szalámit, cigarettát, stb.

Raktuk a pénzt a subickos dobozba, egy hónap alatt nekem már majdnem 1000 pengőm volt.

Még csirkepaprikást is vittünk nekik.

Nagy meleg volt, döglött a csirke. Lajos anyja Eszti némém főzte a paprikást, fizettek, amit csak kértünk. Megették, nem lett semmi bajuk.

Lajos, tekintve, hogy öregebb volt nálam 3 évvel, még Pestre is eljárt, hozta nekik a csomagokat feleségeiktől, családtagjaiktól.

A birkahodályba voltak elszállásolva a Geiger féle tanyaán. A hodály mögött volt a latrina, az erdőbe oda vittük a csomagokat, ott vették át. De egyszer elkaptak, úgy szeptember végén, a napra már nem emlékszem.

Ahogy ott üldögélünk, várjuk a csomagok gazdáit, a kanász fiú jött arra, nézi a holmit és el akart vinni valamit. Persze nem adtuk neki, erre szólt a csendőröknek, így aztán két csendőr jött a csomag gazdáit helyett.

Bekísértek Rákócziába, a kis pókhasú tiszthelyettes engem mindjárt el kezdett pofozni, össze is vizeltem magam. Lajost meg kivitték a temetőbe, hogy felakasztják, ha nem mondja meg, kiktől hozta a portékát. Nem mondta meg.

Végül elengedtek, apám szidott, hogy most ő kerül bajba. De mikor meglátta a sok pénzt, lecsillapodott, közel 5000 pengő volt az én subickos dobozomban. Megjegyzem a subickos dobozok nem voltak velünk, azt otthon tartottuk, én a kamra padlón rejtettem el az enyémet.

Hogy Lajos hol tartotta az övét, nem tudom.

A pénznek nem vettük semmi hasznát, a büntetéstől is megszabadultunk. Bejöttek az oroszok októberbe.

Nem kell mondanom, hogy azok az emberek a reptéren zsidók voltak.

Abdon Erdei

KÖZTÜNK ÉLNEK...

Kérészek (Ephemerida)

A Tiszavirág nálunk jóval közismertebb elnevezés. Rendkívül látványos nászrepülésük mindig is megérintette a természet szerető embert.

Június vége felé, a napnyugta előtti 3-4 órában történik és mindössze néhány napig tart.

Az egyik nap kikelt rovarok sohasem élnek meg a napfelkeltét, életük csak az a néhány óra míg a párzás történik a vízfelszín fölött.

A peték milliárdjai a fenékre süllyednek és rövidesen kikelnek (ami megmarad belőlük).

Megkezdik lárva életüket a fenék iszapjában, majd az agyag falakba fúrva apró lyukakat készítenek. A nagyobb lárvák akár apró halivadékot és más úszkáló élőlényeket is elragadnak.

Maga a kérész mindenféle vízi és szárnyas állatnak, de legfőképpen a halaknak a kedvenc tápláléka.

A harmadik év végére a lárvák bebábozódnak, majd kibújva a bábból imágóvá válnak és kirepülnek. Ezután hamarosan ismét vedlenek és csak utána párzanak.

A kérészek folyamatosan folyásiránnyal szemben repülnek olyan távolságra, hogy a vízbe szórt peték a születésük helyén ágyazódnak be a fenék iszapágyába. Mindaddig a víz sodorja őket lefelé.

A néhány centiméteres rovarnak 2 pár dúsan erezett szárnya van és különleges ismertetőjük a hosszú ívelt 3 ágú farokszerű.

Szinte kizárólag tiszta folyóvízben él meg.

A Tisza és mellékfolyóiban még igen nagy számban él, de előfordul Európában más folyókban is.

Több fajuk ismeretes. Nálunk a tarka és fehér kérész található meg.

Szigorúan védett állat!

Mára már tilos horgászni is vele akár lárva, akár rovar (imágó) állapotában.

Nászrepülése után a vízfelszínre ellepik az elpusztult rovarok tetemei, de még ezt sem szabad begyűjteni.

Aki még nem látott kérészrajzást, az óriási élményről maradt le. Ne maradjon otthon a következő évben június hónap közepe táján, alkonyati órákban boldog lesz a Tisza partján!

Ulviczki György

SPORT

Vidám vasárnap

Mint már sokszor írtunk lapunk hasábjain fiatal focistákról és eredményeikről, most sem fognak csalódnunk bennünk. Egy júniusi vasárnapon, az utánpótlás 7 éves korosztálya, egy maroknyi kis csapat útra kelt, hogy megmutassa mire is képes. Ugyan az idő nem kedvezett számukra, a mikrobuszban való utazás Budapestre már egy élmény volt (pláne a kísérőknek).

A Népligetben a Mc Donalds szervezésében több pályán zajlottak a mérkőzések. A csapat először Zagyvaszántóval mérte össze tudását, amiben sajnos alul maradtunk. Az eredmény 2-1 lett az ellenfél javára.

Majd földijeinket, Martfűt kellett újból legyőznünk (ami a selejtezőben már egyszer megtörtént). Itt is sikerült, az eredmény Rákóczifalva javára: 1-0.

Itt vált izgalmassá a délelőtt, mert következett Pécs csapata. A gyerekek minden erejüket beleadva küzdöttek a továbbjutás eléréseért. Hozzáteszem Pécs addigra az összes csapatot legyőzte.

Az idő dél felé járt, a napocska is kezdett kibújni a felhők alól, mikor elkezdődött a végső mérkőzés.

A szülők körmüket lerágva, hangjukat hallatva szurkoltak. Az első félidőben fiainak 3 kapufát rúgtak, rengeteg helyzetük volt és úgy nézett ki, jobbak vagyunk! Jött a második félidő, és a szerencse a Pécs csapatát támogatta. Az eredmény Rákóczifalva – Pécs: 0-1.

Sajnos a játékvezetői hozzáállás is egy kicsit szokatlan volt egy ilyen nagy horderejű, országos szintű bajnokságnál. De talán barátunk biztos az miatt volt szomorú és figyelmetlen, mert már akkor tudta, hogy nem lesz kint az EB-n, mint játék vezető.

A gyerekek pillanatnyi csalódás után magukhoz térve már arról beszélgettek, hogy nem adják fel, és jövőre újra ugyanitt visszavágnak!

HAJRÁ RÁKÓCZI!

MPZS

Diákolimpia

Örömmel mutatjuk be azt a lelkes csapatot, amelyik a diákolimpia országos döntőjében, Fonyódligeten a rangos mezőnyben 14. helyen végzett.

Még egyszer gratulálunk nekik!

SPORT

Szeptembertől NBII-es kézimecceket láthatunk

Az utóbbi mintegy másfél hónapban igencsak felpezsdült az élet kézilabdacsapatunk háza táján, hiszen a megyei bajnokság megnyerésének megünneplése után, komoly munka várt játékosra, és vezetőségi tagokra egyaránt. Június 30-áig elő kellett teremteni az NBII-es bajnokságban történő induláshoz szükséges minimális feltételeket.

Örömmel mondhatjuk, hogy az akadályok jelentős részét sikeresen leküzdöttük, így le tudtuk adni a nevezést az NBII küzdelmeire. Természetesen ehhez kiemelkedően fontos volt az Önkormányzat támogatása, és itt nem csupán a konkrét támogatás összegére gondolunk, ami szintén nem csekély. Örvedetes az a hozzáállás, amit a Képviselő Testület irányunkba mutat és rengeteg bátorítást, ötletet kapunk Polgármester Úrtól is! Ezzel lehetőséget adva rákóczi falvai lakosoknak, hogy szeptembertől NBII-es férfi kézilabda mérkőzéseket láthassanak Sportcsarnokunkban.

Természetesen a vezetőség munkája ezután sem áll meg, mivel az a cél lebeg a szemünk előtt, hogy minél színvonalasabb, minél eredményesebb, zökkenőmentesebb legyen az utánpótlás-képzés, illetve a fiataloknak „mintaként” szolgáló felnőtt csapat felkészítése, szereplése, szerepeltetése. Jelenleg körvonalazódni látszik egy hosszú távú, kölcsönösen hasznos megállapodás a Szolnoki Főiskolával is, ami az utánpótláskorú játékosok jövője miatt kiemelkedően fontos.

A Közhasznú Társaság-ként működő Kézilabda Klub „Támogatói jegyek” kiadását tervezi, melyekkel lehetőséget kívánunk adni a helyi polgároknak, illetve szimpatizánsoknak, hogy támogathassák kedvenc csapatukat. Annyi már bizonyos, hogy 1000-50.000Ft „névértékű” jegyek kerülnek kibocsájtásra hamarosan. Így mindenki maga döntheti el kíván-e áldozni, és ha igen, mennyit a csapatra. A támogatás összegének egy részét pedig az adójából is leírhatja a támogató.

Ezen felül a vezetőség hamarosan fel fogja venni a kapcsolatot a helyi civil szervezetek vezetőivel is, hogy miként tudnánk kölcsönösen előnyös módon együttműködni egymással. Természetesen a vállalkozói szféra irányába továbbra is nyitott a vezetőség, sőt folyamatosan keressük a jövőbeni támogatókat, terveink megvalósításához.

A támogatói jegyekkel kapcsolatos bővebb információkért hívják bizalommal a 06706119483 telefonszámot, melyen szívesen válaszolunk kérdéseikre!

Tóth Barnabás

Gyermek horgászverseny
2008. június 22-én

Macimúzeum

A BETŰ
MŰVÉSZEIkiállítás megtekinthető
augusztus 28-ig

Kiadja: Rákóczi Lap Baráti Kör Közhasznú Egyesület
Felelős kiadó, felelős szerkesztő: Pappné Benson Mária (pbm)
Tervező-szerkesztő, tördelő: Papp Imre grafikus
E havi számunkat a szerkesztőség tagjai közül írták:
 Balázs Antal, Császiné Csáti Réka, Czirmayné Kocsis Róza, Kato-
 na Gizella (KG), Majorné Pásztor Zsuzsanna (MPZS), Mond-
 i Viktor, Tóth Kitti, Dr. Túrócziné Páldi Erzsébet (TPE), Ulviczki
 György, Urbáné Kelemen Rózsa
Önkormányzati hírek: Molnár Zsuzsanna

Civilszervezetek, intézmények híreit sajtó alá rendezte:
 Császiné Csáti Réka
Iskolai hírek: Hőnyiné Nagy Erzsébet
 A Rákóczi Lapot terjeszti a Magyar Posta Zrt.
 Előfizethető a kézbesítőknél és a Posta Hivatalban.

*A Rákóczi Lap és a településről más fontos információ olvas-
 ható a folyamatosan frissülő községi hivatalos honlapon:
www.rakoczifalva.hu*

II. DÖME NAPI VIGASSÁG MACKÓNAP RÁKÓCZIFALVÁN 2008. augusztus 16. (szombat) Szabadság tér

10.00 óra: megnyitó - BBZ Ütő Együttes produkciója

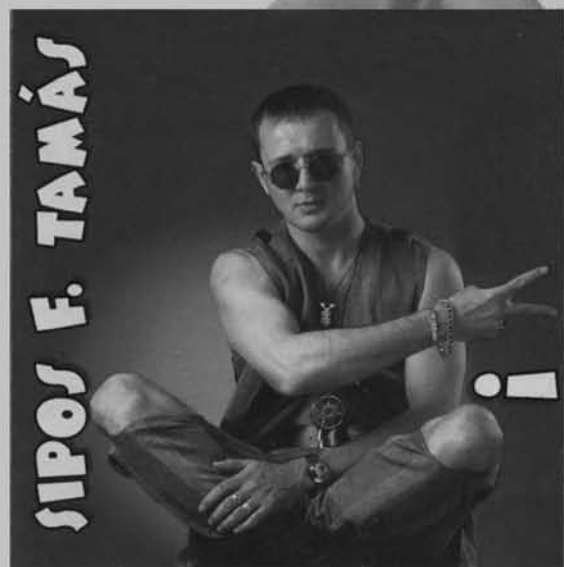
10.30 órától:

Talkshaw a sorozatról
Interaktív gyermekműsor
Musicalvarázs

Balogh Edinával, Kollárik Rezsővel és Czető Zsanettel, a népszerű sorozat színészeivel

13.30 óra: Rákóczifalva bemutatkozik

14.00 óra: Rákóczifalváért kitüntető címek átadása

14.30 óra: Mesekoncert

15.00 óra: Bartha Tóni Bábszínháza

16.00 óra: Puding és Palacsinta, a két ennivaló bohóc

17.00 óra: Trabanton szállni élvezet!
sztárvendég: Sipoș F. Tamás (Exotic együttes)

18.00 óra: Színpadon a Szolnoki Szumósok

19.00 óra: Kis esti zene az Empty Pubs zenekarral

REKORDKÍSÉRLET:

Gyűjtsük össze a legtöbb játékmackót!
Mackó-regisztráció: a Macimúzeum udvarán
(Szabadság tér 3.).

Eső esetén a rendezvény helyszíne a sportcsarnok!
Információ: 70/33-565-98 és 30/505-30-36

www.rakoczifalva.hu

„Ballag már a vén diák...”

